

Dosarul nr.1a-895/18

02-1a-27042018

Instanța de fond: Judecătoria Botanica, mun. Chișinău

Judecătorul: Eduard Galușceac

DECIZIE

în numele Legii

15 iunie 2018
Chișinău

mun.

Colegiul Penal al Curții de Apel Chișinău

Avînd în componența sa :

Președintele ședinței de judecată, judecătorul

Liubovi Brînza

judecătorii
Moscalciuc

Alexandru Spoială și Galina

Grefier

Dorina Plucci

Cu participarea:

Procurorului

Natalia Andronic

Avocatului

Ina Perțu

Inculpatului
XXXXXXXXXX

Saviuc XXXXXXXXX

Părții vătămate

Irina XXXXXXXXX

A judecat, în ședință de judecată publică, cererea de apel înaintată de către Procurorul în Procuratura Botanica, mun. Chișinău, XXXXXXXXXX, declarată la data de 29 februarie 2016, și cererea de apel înaintată de către partea vătămată, Irina XXXXXXXXX, declarată la data de 01 martie 2016, împotriva sentinței

Judecătoria Botanica, mun. Chișinău din data de 15 februarie 2016, în cauza penală privind învinuirea lui,-

Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, născut la data de XXXXXXXX, IDNP XXXXXXXX, originar din r. XXXXXXXX, domiciliat în XXXXXXXX, de naționalitate moldovean, cetățean al Republicii Moldova, studii superioare, căsătorit, nesupus militar, nu dispune de careva titluri speciale, grade de calificare și distincții de stat, anterior a fost condamnat;

--prin sentința judecătoria Botanica, mun. Chișinău din data de 26 septembrie 2013, casată prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din data de 29 mai 2015, fiind încetat procesul penal pornit în baza art. 327 alin. (1) Cod Penal al RM, în legătură cu expirarea termenului prescripției tragerii la răspundere penală prevăzută de art. 60 Cod Penal al RM,-

în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod Penal al Republicii Moldova,

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

Judecarea cauzei penale în primă instanță: 24 iulie 2014 – 15 februarie 2016;

Judecarea apelului la Curtea de apel Chișinău: 17 martie 2016 – 08 iunie 2016;

Judecarea recursului ordinar la Curtea Supremă de Justiție: 08 august 2016 – 31 ianuarie 2017;

Judecarea apelului la Curtea de apel Chișinău: 13 martie 2017 – 09 noiembrie 2017;

Judecarea recursului, la Curtea Supremă de Justiție: 31 ianuarie 2018 – 13 martie 2018;

Judecarea apelului, la Curtea de Apel Chișinău: 27 aprilie 2018 – 15 iunie 2018.

Procedura de citare legal executată.

Asupra cererii de apel înaintată de către Procurorul în Procuratura Botanica, mun. Chișinău, XXXXXXXXXX, declarată la data de 29 februarie 2016, și cererea de apel înaintată de către partea vătămată, Irina XXXXXXXXXX, declarată la data de 01 martie 2016, împotriva sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din data de 15 februarie 2016, în baza materialelor din dosar și argumentelor invocate în ședința de judecată, Colegiul Penal al Curții de Apel Chișinău –

C O N S T A T Ă :

Soluția instanței de fond:

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din data de 15 februarie 2016, **Saviuc XXXXXXXXXX XXXXXXXXXX** a fost achitat în baza învinuirii înaintate de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod Penal al Republicii Moldova, din motiv că nu s-a constatat existența faptului infracțiunii.

Prin aceeași sentință, instanța de fond a dispus respingerea acțiunii civile înaintate de către partea vătămată, XXXXXXXXXX Irina, împotriva inculpatului, Saviuc XXXXXXXXXX XXXXXXXXXX, privind încasarea prejudiciului material cauzat în sumă de 97020 lei, ca neîntemeiată.

2. *Pentru a se pronunța prin sentință, instanța de fond a stabilit că Saviuc XXXXXXXXXX XXXXXXXXXX este pus sub învinuire precum că, în perioada lunii octombrie 2010, urmărind scopul dobândirii ilicite a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul de o a ajuta pe victima, XXXXXXXXXX Irina, de a deschide o cursă pentru pasageri „XXXXXXX”, a primit de la ultima suma de 6 000 euro, echivalent a sumei de 97 020 lei, conform cursului valutar al BNM.*

Instanța de fond a constatat că potrivit învinuirii, acțiunile lui **Saviuc XXXXXXXXXX XXXXXXXXXX** se încadrează sub infracțiunea prevăzută în art. 190 alin. (4) Cod Penal al RM, individualizată prin *„escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor lui XXXXXXXXXX Irina, prin înșelăciune și abuz de încredere, comisă cu cauzarea de daune în proporții mari, în sumă de 97 020 lei”.*

Solicitarea și argumentele apelantului, procurorul în Procuratura Botanica, mun. Chișinău, XXXXXXXXXX:

3. Împotriva sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din data de 15 februarie 2016 a înaintat apel procurorul în Procuratura Botanica, mun. Chișinău, XXXXXXXXXX, solicitând casarea sentinței contestate și pronunțarea unei hotărâri noi potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Saviuc XXXXXXXXXX XXXXXXXXXX să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod Penal al RM, și condamnat la o pedeapsă în formă de închisoare pe un termen de 8 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau exercita activități legate de gestionarea mijloacelor bănești pe un termen de 3 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

Totodată, procurorul a solicitat admiterea integrală a acțiunii civile și încasarea de la Saviuc XXXXXXXXXX XXXXXXXXXX, în beneficiul părții vătămate, XXXXXXXXXX Irina, a sumei de 97 020 lei.

4. În motivarea apelului declarat, Procurorul în Procuratura Botanica, mun. Chișinău, XXXXXXXXXX, a invocat că Saviuc XXXXXXXXXX XXXXXXXXXX urmărea scopul dobândirii ilegale a mijloacelor bănești și nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat la momentul intrării în stăpânire asupra acestora. Inculpatul, Saviuc XXXXXXXXXX, a promis părții vătămate că ruta este rentabilă și cu ajutorul acordat de el v-a aduce venit și totul v-a merge bine, astfel pentru infracțiunea de escrocherie nu are importanță metoda prin care se prezintă înșelăciunea sau abuzul de încredere, aceasta poate fi realizată atât verbal cât și înscris;

--argumentează acuzatorul de stat că instanța la aprecierea probelor nu a ținut cont de faptul că infracțiunea de escrocherie este materială și se consideră consumată din momentul trecerii ilegale a bunurilor proprietarului la cel vinovat, în speță de la transmiterea banilor prin inducerea în eroare a lui Saviuc XXXXXXXXXX XXXXXXXXXX iar făptuitorul obține posibilitatea reală de a dispune de acestea. Astfel, Saviuc XXXXXXXXXX XXXXXXXXXX, prin înșelăciune, denaturînd informația privind proprietarul rutei pentru pasageri „XXXXXXX” prezentîndu-se ca cofondator al SRL „DAC Trans Service”, și prin abuz de încredere a dobândit de la cet. XXXXXXXXXX Irina suma de 6 000 euro. echivalent a sumei de 97020 lei și anume 4000 euro, suma de 200 euro și suma de 25000 lei;

--menționează că instanța la emiterea sentinței a dat o apreciere incorectă a unor probe prezentate de acuzatorul de stat, concluzionând că nu demonstrează vinovăția lui Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX și anume: prin declarațiile martorului, XXXXXXXX Anatolie Valeriu, XXXXXXXX Maria, XXXXXXXX Elena, XXXXXXXX Anastasia Vitalii, prin conținutul CD format CD-R cu înregistrări audio ale convorbirilor și stenograma întocmită, în care inculpatul, Saviuc XXXXXXXX, nu neagă că a primit sumele de bani indicate de către partea vătămată, dar refuză să elibereze careva recipise pînă cînd nu i se v-a achita întreaga suma de 15000 euro, or, acestea au fost prezentate întru demonstrarea săvîrșirii infracțiunii de escrocherie de către Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, probe care au fost administrate cu respectarea prevederilor legale, nu au fost declarate nule, iar potrivit art. 93 alin. (2) Cod de procedură penală al RM în calitate de probe în procesul penal se admit elementele de fapt constatate prin intermediul mijloacelor de probă ca procese verbale privind acțiuni de urmărire penală corpuri delictive și alte acte procedurale.

Termenul de declarare a apelului, procurorului în Procuratura Botanica, mun. Chișinău, XXXXXXXX:

5. Conform art. 402 alin.(1) Cod de procedură penală al RM, „termenul de apel este de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale, dacă legea nu dispune altfel”.

În acest context Colegiul Penal menționează și pct. 6.1 al Hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 22 din 12 decembrie 2005, „cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel” în care se reiterează că „pentru părțile care au fost prezente la pronunțarea hotărîrii termenul curge de la pronunțare. În cazul cînd acestea au lipsit sau redactarea hotărîrii a fost amînată - de la data comunicării în scris despre redactarea sentinței”.

Această situație este prevăzută atît pentru apărător, cît și pentru inculpatul lăsat în libertate sau celelalte părți prezente la pronunțarea sentinței.

Raportînd normele legale precitate la circumstanțele speței, Colegiul Penal consideră apelul înaintat de procurorul în Procuratura Botanica, mun. Chișinău, XXXXXXXX, depus în termen, luînd în considerație că sentința Judecătoreiei Botanica, mun. Chișinău, a fost pronunțată public la data de 15 februarie 2016 /Vol.II, f.d.235-250/, și tot la aceeași dată procurorul a primit copia sentinței, fapt confirmat prin recipisa anexată la dosar /Vol.II, f.d.251/, iar cererea de apel a fost

depusă la data de 29 februarie 2016 ceea ce se atestă prin ștampila Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău, aplicată pe apel /Vol.III, f.d.10-16/.

Solicitarea și argumentele apelantului, partea vătămată, Irina XXXXXXXX:

6. Împotriva sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din data de 15 februarie 2016 a înaintat apel partea vătămată, Irina XXXXXXXX, solicitând casarea totală a sentinței, rejudicarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX să fie condamnat în baza art. 190 alin. (4) Cod Penal al RM și a admite acțiunea civilă înaintată în procesul penal.

7. În motivarea apelului declarat, partea vătămată, Irina XXXXXXXX, a susținut că acuzarea a refuzat la audierea martorului, Marin Iurie, din motiv că acesta nu se afla în țară, iar instanța de fond urma să i-a în considerație declarațiile acestuia depuse în cadrul urmăririi penale. Instanța de fond neîntemeiat a apreciat critic declarațiile părții vătămate referitor la vânzarea rutei, astfel că înțelegerea între ei a constat în cedarea către pătimită a dreptului de a exploata ziua de miercuri din ruta XXXXXXXX și asigurarea de către inculpat a posibilității realizării pe viitor a dreptului de dispoziție asupra zilei de miercuri din ruta respectivă, garanție pentru care inculpatul a cerut suma de 15000 euro și 6000 euro. Instanța de fond nu s-a expus asupra probelor și anume înregistrările audio ale convorbirilor avute la data de 10 octombrie 2011 și declarațiile martorilor, astfel că instanța de fond avea temeiul legal de a admite această probă, evitând să o cerceteze. De către apărare nu a fost prezentată nicio probă ce să confirme poziția de apărare;

--consideră pătimita că instanța de fond avea temei legal de a admite aceste probe, de a le cerceta, și a le aprecia la justa valoare probele care dovedesc cu certitudine faptul însușirii de către Saviuc XXXXXXXX a sumei de 6000 euro pentru ruta vândută neoficial, și respectiv, vinovăția inculpatului. Dar, instanța a evitat să le cerceteze și să le aprecieze doar din simplu motiv că acestea au fost deja respinse de instanța civilă. Vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate a fost dovedită, însă instanța de fond la baza soluției de achitare a ținut cont doar de declarațiile inculpatului, lăsând fără apreciere obiectivă probele administrate și prezentate de acuzare. Din partea apărării nu a fost prezentată nicio probă, care ar confirma poziția inculpatului. Inculpatul în declarațiile sale neagă în mod categoric existența unor circumstanțe dovedite prin probe concludente și

pertinente, astfel că potrivit procesului-verbal de confruntare din 28 octombrie 2013 Saviuc XXXXXXXXX declară că la discuția ei (XXXXXXX Irina) cu XXXXXXXX Mihail ea nu a asistat, și tratativele între ei nu le cunoaște”. Aceste declarații se contrazic cu declarațiile date de martorul, XXXXXXXX Mihail, în cadrul urmăririi penale, conform cărora „a venit la mine la oficiul Saviuc XXXXXXXX cu o doamnă, spunându-i că, lui nu este convenabil să aibă două zile de lucru pe ruta XXXXXXXX și dorește să cedeze o zi din lucru doamnei cu care a venit”, aceste declarații au fost susținute în cadrul cercetării judecătorești; potrivit declarațiilor martorului, XXXXXXXX Mihail, Saviuc XXXXXXXX „s-a prezentat la întreprindere cu declarația că nu poate mai mult de a presta servicii de transport al călătorilor de rută și vinde autobusul doamnei XXXXXXXX Irina”. Ținând cont de faptul că în realitate autocarul respectiv a fost procurat de partea vătămată din Germania și importat în RM, conchide că Saviuc XXXXXXXX l-a înșelat pe administratorul firmei „Dac-Trans-Service” SRL, referitor la faptul cumpărării acestui autocar de la inculpat. La întrebarea procurorului dacă Saviuc XXXXXXXX a primit careva mijloace bănești de la partea vătămată, inculpatul a răspuns că „eu nu am primit nici un ban de la XXXXXXXX Irina nici sub o formă”, însă conform conținutului CD-ului cu înregistrarea audio a convorbirii între XXXXXXXX Irina, Saviuc XXXXXXXX și XXXXXXXX Anastasia din 10 octombrie 2011, inculpatul a declarat că „eu nu spun că tu nu mi-ai dat acestea (bani), tu mi le-ai dat”, declarațiile date au fost confirmate și prin declarațiile martorului, XXXXXXXX Anastasia;

--mai menționează și faptul că în declarațiile sale date în cadrul confruntării din 28 octombrie 2013, Saviuc XXXXXXXX a declarat că „nu am nicio atribuție și nici nu lucrez la SRL „Dac-Trans-Service” și nici nu am lucrat”, însă, aceste declarații sunt combătute cu declarațiile administratorului SRL „Dac-Trans-Service”, martorul, XXXXXXXX Mihail, care menționează că inculpatul a venit în firma respectivă cu autocarul soției sale aproximativ în anul 2009, și „cînd a activat pe ruta la întreprinderea la care activez ca administrator, acesta la început deservea ruta pentru ziua de miercuri, și a doua probabil că ziua de vineri”. În plus, însuși inculpatul, Saviuc XXXXXXXX, se contrazice, deoarece martorului, XXXXXXXX Mihail, a declarat că „XXXXXXX Saviuc a făcut față rutei XXXXXXXX în perioada dirijării rutei XXXXXXXX”. Deci, reiese că Saviuc XXXXXXXX a avut atribuție la ruta XXXXXXXX, a dirijat neoficial 2 zile din această, respectiv declarațiile date în confruntare în această parte sunt mincinoase;

--consideră pătimita că instanța de fond a omis a atrage atenția la aceste divergențe între declarațiile inculpatului date în cadrul confruntării și declarațiile date la cercetarea judecătorească și a ignorat că declarațiile inculpatului sunt

combătute cu alte probe concludente și pertinente. Susține că din conținutul înregistrării audio cu certitudine conchide că tematica convorbirii avute loc era ziua de miercuri din ruta cumpărată neoficial de la inculpat și suma de 6000 euro deja achitată pentru aceasta de către partea vătămată, fapt pentru care ultima cerea de la Saviuc XXXXXXXX eliberarea recipisei, iar ultimul insista că va elibera o recipisă integrală la achitarea întregii sume de 15000 euro. Veridicitatea informației păstrate pe aceste suporturi se atestă și prin declarațiile martorului, XXXXXXXX Anastasia, prezentă la convorbirea înregistrată audio;

--în viziunea pătimitei, XXXXXXXX Irina, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția. Astfel, în partea descriptivă a sentinței instanța de fond nu a indicat drept temei pentru achitare temeiul indicat în dispozitiv, dar unele alte: fapta nu a fost săvîrșită de inculpat și fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, prin urmare concluzia că motiv de achitare indicat în dispozitivul sentinței nu coincide cu acel indicat în partea descriptivă a sentinței, astfel, soluția instanței rămînînd nemotivată. Prima instanță motivează achitarea inculpatului prin faptul neclarității învinuirii aduse inculpatului. La acest capitol menționează, că ruta „XXXXXXX” la momentul înțelegerii deja funcționa de 2 ani, cum a relatat și martorul, XXXXXXXX Mihail. La finisarea urmăririi penale după ce partea vătămată a luat cunoștință cu materialele dosarului penal, a observat divergențe dintre pretextul transmiterii banilor formulat în ordonanța de punere sub învinuire și scopul real pentru care au fost transmiși aceste mijloace bănești lui Saviuc XXXXXXXX. În acest sens a înaintat în adresa organului de urmărire penală o cerere în ordinea art. 295 Cod de procedură penală al RM, solicitînd modificarea ordonanței de punere sub învinuire din 03 octombrie 2013, însă această cerere a fost respinsă din motiv că urmărirea penală a fost terminată. Prima instanță și-a întemeiat concluziile oferind o apreciere doar la o fragmentare a depozițiilor martorilor audiați în instanța de fond, fără a da o apreciere în mod critic a restului conținutului contradictoriu acestor declarații. Astfel, prima instanță a reținut ca veridice declarațiile martorului, XXXXXXXX Andrei, care a comunicat că tranzacția reflectată prin factura din 07 decembrie 2010 nr. BP0574104 a fost încheiată între „Cauris-Grup” SRL și „Dac-Trans-Service” SRL, iar el sau colaboratorii întreprinderii „Cauris-Grup” SRL nu au transmis lui Saviuc XXXXXXXX banii în numerar în suma de 29400 lei. La acest capitol consideră că declarațiile martorului, XXXXXXXX Andrei, administratorul firmei „Cauris-Grup” SRL, care chipurile a vîndut anvelopele menționate urmează a fi apreciate critic. Astfel, la solicitarea OUP firma „Dac-Trans-Service” a prezentat facturile fiscale care confirmă toate cheltuielile de întreținerea autocarului părții vătămate (deservirea tehnică, piese de schimb și altele). Printre facturile prezentate au fost și două întocmite la achiziționarea anvelopelor pentru

autocarul părții vătămate: factură fiscală BP0574104 din 07 decembrie 2010 de achiziționarea a 7 anvelope cu dimensiunea 385/65 R22,5 și factura fiscală din 21 iunie 2011 de achiziționare a 1 anvelope cu dimensiunea 295/80 R22,5. Ca urmare, reiese că au avut loc două tranzacții de cumpărarea anvelopelor pentru autocarul părții vătămate cu dimensiuni deferite. Conform caracteristicilor tehnice a autocarului ce îi aparținea - Man Temsa Safari, dimensiunea anvelopelor pentru acesta este 295/80 R22,5, fapt confirmat și prin declarațiile administratorul „Cauris-Grup” SRL. Astfel, acel fapt că prin tranzacția de cumpărare avută loc între firma „Dac-Trans-Service” SRL și „Cauris-Grup” SRL a 7 anvelope pentru autocarul părții vătămate, care de fapt nicidecum nu puteau fi folosite pentru acesta, în ansamblu cu alte circumstanțe sus menționate încă o dată demonstrează caracterul fictiv a acestei tranzacții;

--mai remarcă partea vătămată că, instanța de fond a ajuns la concluzia că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, bazându-și sentința de achitare doar pe declarațiile inculpatului și a dat apreciere doar la o fragmentare a depozițiilor părții vătămate și a martorilor audiați în instanța de fond, fără a se expune, în ordinea art. 94 Cod de procedură penală al RM, din care cauză a exclus restul conținutului probelor prezentate de acuzare și nu a ținut cont de faptul că partea apărării nu a prezentat nici o probă pertinentă și concludentă, limitându-se numai la criticarea probelor acuzării;

--consideră pătimita că versiunea invocată de inculpat și probele prezentate de apărare au avut drept scop de a eschiva inculpatul de la răspundere și inducerea în eroare a instanței de judecată, motiv din care urmau a fi apreciate critic de către instanța de judecată, astfel că analizând probele acumulate în urma cercetării judecătorești, confirmă faptul existenței unei înțelegeri între el și inculpat, privind vânzarea/cedarea neoficială rutei sus indicate și primirea de către Saviuc XXXXXXXXX de la partea vătămată avansului în suma de 4000 euro și ulterior încă 29400 lei (echivalent 1800 euro) și respectiv 200 euro, au fost dovedite pe deplin.

Termenul de declarare a apelului, partea vătămată, XXXXXXXXX Irina:

8. Conform art. 402 alin.(1) Cod de procedură penală al RM, „termenul de apel este de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale, dacă legea nu dispune altfel”.

În acest context Colegiul Penal menționează și pct. 6.1 al Hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 22 din 12 decembrie 2005, „cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel”m în care se reiterează că „pentru părțile care au fost prezente la pronunțarea hotărîrii termenul curge da la pronunțare. În cazul cînd acestea au lipsit sau redactarea hotărîrii a fost amînată - de la data comunicării în scris despre redactarea sentinței”.

Această situație este prevăzută atît pentru apărător, cît și pentru inculpatul lăsat în libertate sau celelalte părți prezente la pronunțarea sentinței.

Raportînd normele legale precitate la circumstanțele speței, Colegiul Penal consideră apelul înaintat de partea vătămată, XXXXXXXX Irina, depus în termen, luînd în considerație că sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău, a fost pronunțată public la data de 15 februarie 2016 /Vol.II, f.d.235-250/, și tot la aceeași dată pătimita, XXXXXXXX Irina, a primit copia sentinței, fapt confirmat prin recipisa anexată la dosar /Vol.II, f.d.251/, iar cererea de apel a fost depusă la data de 29 martie 2016 ceea ce se atestă prin ștampila Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău, aplicată pe apel /Vol.III, f.d.17-28/.

9. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iulie 2016, au fost respinse ca fiind nefondate apelul declarat de procurorul în Procuratura Botanica, mun. Chișinău, XXXXXXXXXX, și partea vătămată, XXXXXXXX Irina, împotriva sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 15 februarie 2016, menținînd hotărîrea contestată fără modificări.

10. Nefiind de acord cu decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iulie 2016, recurs ordinar a declarat procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Vasile Bolduratu.

11. Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 31 ianuarie 2017, a fost admis recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Vasile Bolduratu, a fost casată total decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 08 iulie 2016, în cauza penală în privința lui Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanța de apel, în alt complet de judecată.

12. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din data de 09 noiembrie 2017 au fost admise apelurile declarate de către procurorul în Procuratura Botanica, mun. Chișinău, XXXXXXXXXX, și partea vătămată, XXXXXXXX Irina, fiind casată sentința judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din data de 15 februarie 2016, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri

potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod Penal al RM și să fie condamnat la o pedeapsă în formă de închisoare, pe un termen de 7 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a executa activități privind administrarea și gestionarea bunurilor materiale, pe un termen de 4 ani, Totodată a fost admisă în principiu acțiunea civilă înaintată de către partea vătămată, XXXXXXXX Irina, urmînd ca asupra cuantumului despăgubirilor să se expună instanța de judecată în ordinea acțiunii civile.

13. La data de 26 decembrie 2017, avocatul, XXXXXXXX, în interesele inculpatului, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, a declarat recurs ordinar, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din data de 09 noiembrie 2017.

14. Prin decizia Colegiului Penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din data de 13 martie 2018, a fost admis recursul ordinar declarat de către avocatul, XXXXXXXX, în interesele inculpatului, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, fiind casată decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din data de 09 noiembrie 2017 cu rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Poziția părților în instanța de apel.

15. Procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Natalia Andronic, în ședința instanței de apel a susținut deplin apelul declarat de procurorul în procuratura mun. Chișinău Oficiul Buiucani, XXXXXXXX, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 15 februarie 2016 pe motivele de fapt și de drept. Consideră că instanța de fond nu a reținut situația de fapt și de drept, nu a dat o apreciere cuvenită probelor prezentate de către procuror, fiind apreciate incorect. Instanța de fond ajungînd la concluzia că în ședința de judecată nu s-a dovedit vinovăția inculpatului, Saviuc XXXXXXXX, de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod Penal al RM. Sentința emisă nu corespunde exigențelor legislației procesual penale, la pronunțarea acesteia au fost încălcate prevederile art. 384 alin.(2) și art. 391 alin. (1) Cod de procedură penală al RM și a menționat că în partea descriptivă a sentinței instanța de fond a indicat că în acțiunile inculpatului nu sunt întrunite elementele infracțiunii. În timp ce în partea dispozitivă a sentinței a indicat alt temei de

achitare și anume că nu s-a constatat existența faptei. Astfel instanța a indicat două temeiuri distincte de achitare, partea dispozitivă fiind divergentă de partea descriptivă a sentinței. Consideră că prin cumulul de probe care au fost prezentate instanței și anume prin declarațiile părții vătămate, martorilor, XXXXXXXX Maria, XXXXXXXX Elena, XXXXXXXX Anatol, XXXXXXXX Anastasia, XXXXXXXX Andrei, XXXXXXXX Mihail, și probele care au fost cercetate, dovedesc cert vinovăția inculpatului, Saviuc XXXXXXXX. Susținând apelul acuzatorului de stat solicită casarea sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 15 februarie 2016 prin care Saviuc XXXXXXXX a fost achitat pe art. 190 alin. (4) Cod Penal al RM și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX să fie recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod Penal al RM și de a-i stabili o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 8 ani cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau a exercita anumite activități legate de gestionarea mijloacelor bănești pe un termen de 3 ani cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis. Solicită admiterea integrală a acțiunii civile înaintate de partea vătămată, XXXXXXXX Irina. Susține apelul declarat de partea vătămată.

16. Partea vătămată, XXXXXXXX Irina, în ședința instanței de apel a relatat că susține integral declarațiile depuse în cadrul urmăririi penale și în ședința instanței de fond și a comunicat că în vara anului 2010 a dorit să inițieze o afacere în domeniul transportului și anume să procure un autocar pe care urma să îl plaseze pe o rută luată în arendă sau cumpărată. Când autocarul a fost procurat, a aflat că ruta pe care iniția să o exploateze, întreprinderea era în stare financiară gravă încât conturile bancare au fost blocate. Din acest motiv a început să caute o altă rută. Un cunoscut pe nume, Marin Iurie, i-a propus să-i facă cunoștință cu Saviuc XXXXXXXX, care din spusele acestuia deținea două rute, Chișinău-Voronej și XXXXXXXX. Prima sumă de 4000 euro a fost transmisă lui Saviuc XXXXXXXX pe data de 18 octombrie 2010 în contul achitării prețului zilei de miercuri pentru ruta Chișinău- Soci pe care Saviuc XXXXXXXX i-a vândut-o neoficial, prezentându-se ca unul din fondatorii firmei deținătoare a acestei rute. A doua sumă de aproape 30000 lei era suma transferată la insistența lui Saviuc XXXXXXXX din contul firmei deținătoare a rutei pe contul unei alte firme vânzătoare de anvelope pentru chipurile procurarea anvelopelor. Această sumă ulterior a fost ridicată din contul firmei vânzătoare și transmisă lui Saviuc XXXXXXXX de către administratorul firmei, XXXXXXXX Andrei, care din spusele lui Saviuc XXXXXXXX era prietenul acestuia. Suma de 200 euro urma să-i fie achitată de Saviuc XXXXXXXX pentru efectuarea unei curse la comandă la începutului lunii ianuarie 2011 Chișinău-Brașov, însă această sumă a fost reținută de către Saviuc

XXXXXXXXX în contul plății pentru prețul zilei de miercuri a rutei Chișinău- Soci. Precizează că inculpatul nu a ajutat-o să deschidă o nouă rută, dar i-a vândut neoficial o zi din ruta deja existentă. Ziua de miercuri o folosea Saviuc XXXXXXXXX. După spusele lui el era și fondator și totodată această zi a fost exploatată de autocarul, proprietatea soților, Saviuc XXXXXXXXX. El nu i-a prezentat nici un act că este fondatorul acestei firme, dar ea nici nu a solicitat fiind asigurată că el este unul din fondatori al firmei „DAC TRANS SERVICE” SRL. Când a discutat cu Saviuc XXXXXXXXX referitor la procurarea acestei zile, el a sunat-o și i-a spus că să se prezinte să-i facă cunoștință cu administratorul, contabilul și cu curatorul. El a preîntîmpinat-o ca să nu discute în biroul administratorului despre sumele deja achitate deoarece este o vânzare neoficială și neprevăzută de legislația în vigoare. Suma de 6000 euro nu i-a fost restituită de inculpat. Urma să arendeze această rută sub formă de punere în locațiune a mijlocului de transport la firma respectivă. La fel a procedat și cu firma „DAC TRANS SERVICE” SRL cu o diferență că în primul caz trebuia să achite firmei neoficial pentru arenda rutei, dar în al doilea caz la prețul de 15000 euro a avut înțelegerea de cumpărare neoficială a acestei zile cu dreptul de a realiza această zi după caz contra plată unei alte persoane, la fel neoficial. Relațiile dintre firmă și proprietarul mijlocului de transport care procura sau arenda o zi de rută formal trebuiau să fie aranjate sub formă de încheierea unui contract de locațiune conform legislației în vigoare. Care modalitate de punere a mijlocului de transport pe firmă și de obținere a licenței de a exploata cursa, legislația în vigoare nu prevede. Ea conștientiza faptul că acest contract era formal. Personal nu a văzut ca inculpatul să primească suma de aproape 30000 lei transferată pentru vânzarea anvelopelor, dar inculpatul când s-au întâlnit și i-a fost transmisă factura fiscală de la firma vânzătoare, i-a spus că totul este în regulă și banii i-a primit. Nu are experiență în acest domeniu. Mihail Rusu care nu mai este în viață a fost persoana care i-a povestit despre avantajul unei asemenea afaceri. Ea era conștientă că face niște chestii neoficiale. Mai mult ca atât s-a interesat de la alte persoane din acest domeniu care i-au povestit că o asemenea practică este neobișnuită în RM. Marin Iurie era angajat al firmei la care ea inițial urma să plaseze autocarul.

17. Inculpatul, Saviuc XXXXXXXXX XXXXXXXXX, în ședința instanței de apel a susținut integral declarațiile depuse în cadrul urmăririi penale și în ședința instanței de fond și a comunicat că de la XXXXXXXXX Irina nu a primit nici-un ban în sumă de 4000 euro, nici 25000 - 30000 lei și nici suma de 100-200 dolari pentru perfecționarea actelor autocarului. Nu a fost nici fondator, nici angajator, nici administrator a firmei date și nicidecum nu putea pleca la MRO pentru înregistrarea autocarului. Ceea ce ține de suma de 25000 – 30000 lei, nu a primit această sumă de la Andrei Ursachi sau XXXXXXXXX și nu sunt prieteni și nu au

fost prieteni niciodată. A făcut cunoștință cu ultimul în sala de ședințe. Și nu a putut să-i dea această sumă. Suma de 11000 euro împrumutată lui XXXXXXXX Irina, i-a transmis-o pentru că ea i-a comunicat că are datorii la procurarea autocarului și persoanele de la cine ea a împrumutat bani îi cer urgent înapoi. Nu a ajutat-o pe XXXXXXXX să pună pe rută autocarul, ruta XXXXXXXX și nu a avut nici un drept. Doar i-a făcut cunoștință cu XXXXXXXX Mihail Vasile. Când autocarul era la el la parcare, el a ajutat-o. Îi dădea motorină pentru cursă, pentru reparația autocarului, gratis, cu scopul că se v-a achita în timpul apropiat. Îi dădea multe piese. Pe XXXXXXXX Irina a cunoscut-o în anul 2010 când l-a sunat Iura. Contractul de împrumut l-a întocmit mai târziu pe suma de 11000 euro, nu ține minte precis când. Îl suna dimineața și seara. În al doilea rînd va ține autocarul la parcare soției sale, așa a fost înțelegerea între partea vătămată și inculpat. Al treilea rînd, se gîndea că v-a întoarce și plus 5 procente din sumă, ea a propus așa înțelegere. Numai ca să-i dea această sumă. Confirmă că a spus că o v-a ajuta pe XXXXXXXX Irina și a ajutat-o cu piese, cu motorină, vreo 4-5 luni a ajutat-o. Mai departe nu a ajutat-o fiindcă de la parcare soției a dispărut autocarul lui XXXXXXXX Irina, ea l-a luat. El a sunat-o și a întrebat-o, dar ea i-a spus că este la auto service. El a tăcut 2-3 zile, apoi a sunat-o și ea i-a comunicat că este la altă parcare și acolo nu achită nici un leu. I-a zis să nu-și facă griji că îi v-a restitui datoriile. Partea vătămată a dorit să activeze la ruta Chișinău-Voronej. De la el a cerut această rută. El i-a răspuns că la moment nu este posibil. Nu i-a propus nimic la acel moment, nici o rută. Nu a cedat la nimeni nimic și ruta nu este a sa. Pur și simplu i-a făcut cunoștință lui XXXXXXXX Irina cu XXXXXXXX Mihail, căruia îi aparținea ruta XXXXXXXX. Anterior autocarul familiei sale a exploatat această rută. Cu XXXXXXXX Mihail i-a făcut cunoștință lui XXXXXXXX Irina la rugămintea acesteia, cu scopul ca aceasta să activeze pe rută. Nu în locul rutei soției sale din motiv că ei nu mai activau deja pe această rută. Partea vătămată l-a rugat să-i dea de lucru, să o ajute să-și găsească de lucru fiindcă are pierderi și nu poate întoarce banii fiindcă nu activează de cîteva luni. Acesta a fost motivul că i-a făcut cunoștință cu XXXXXXXX Mihail. Categorie nu recunoaște și nu ține minte să fi fost așa convorbire. Nu cunoaște cine este XXXXXXXX Anastasia, nu a mai văzut-o pînă la ședințele de judecată. Ruta pe care activa autocarul său era profitabilă și la moment este profitabilă, ruta Chișinău - Soci. În contractul de împrumut din 20 octombrie 2010 nu era stipulat referitor la 5 % fiindcă nu s-a gîndit că vor ajunge la așa ceva, dar trebuia să indice. Se cunoșteau toate detaliile înțelegerii lui XXXXXXXX Irina și XXXXXXXX Mihail și că în ziua încheierii contractului, autocarul lui XXXXXXXX Irina urma să efectueze prima rută. Nu cunoaște și nu este corect, autocarul familiei sale nu a efectuat această rută. Nu confirm declarațiile lui XXXXXXXX Mihail, el nu putea spune așa ceva. XXXXXXXX Mihail a declarat că Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX nu este

administratorul firmei. El nu putea impune reguli lui. Nu confirmă că autobusul indicat este înregistrat pe numele soției mele. A comunicat de ce i-a refuzat ruta Chișinău-Voronej, și anume din motiv că actele acestei rute la acel moment erau expirate și erau transmise spre perfecționare.

18. Apărătorul inculpatului, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, avocatul, Ina Perțu, în ședința instanței de apel a solicitat respingerea apelului declarat de către procuror, menționând că sentința instanței de fond este legală și întemeiată. Atrage atenția la faptul că acuzarea nu a demonstrat vinovăția inculpatului, nu a stabilit circumstanțele acțiunii incriminate. Învinuirea adusă inculpatului se bazează în exclusivitate pe declarațiile părții vătămate sau a unor martori care cunosc unele circumstanțe la fel din declarațiile părții vătămate. Cu referire la elementele constitutive ale infracțiunii, consideră că la caz sunt în prezența unui litigiu civil. Instanța de judecată s-a expus deja asupra relațiilor dintre partea vătămată și inculpat. Respectiv apelurile urmează a fi respinse ca nefondate și menținută sentința judecătoreiei Botanica, mun. Chișinău din 15 februarie 2016.

Aprecierea instanței de apel:

19. Audiind participanții la proces, cercetînd probele administrate de instanța de fond și apreciindu-le din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, verificînd legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate a primei instanțe în raport cu motivele apelurilor declarate, călăuzindu-se de intima convingere, Colegiul Penal al Curții de Apel Chișinău ajunge la concluzia de a respinge ca nefondată cererea de apel declarată la data de 29 februarie 2016, de către procurorul în Procuratura Botanica, mun. Chișinău, XXXXXXXX, și cererea de apel declarată la data de 01 martie 2016, de către partea vătămată, XXXXXXXX Irina, împotriva sentinței Judecătoreiei Botanica, mun. Chișinău din data de 15 februarie 2016, cu menținerea hotărîrii atacate fără modificări, din următoarele considerente.

20. În conformitate cu art. 400 alin. (1) Cod de procedură penală al RM, „sentințele pot fi atacate cu apel în vederea unei noi judecări în fapt și în drept a cauzei, cu excepția sentințelor pronunțate de către instanțele judecătorești privind infracțiunile pentru a căror săvîrșire legea prevede exclusiv pedeapsă nonprivativă de libertate”.

Iar potrivit alin. (3) al aceleiași dispoziții legale, „apelul declarat împotriva sentinței se consideră făcut și împotriva încheierilor, chiar dacă acestea au fost date după pronunțarea sentinței”.

De asemenea, instanța de apel relevă că potrivit art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală al RM, „instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel”.

Prin urmare, declanșînd o continuare a judecării cauzei în fond, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucît odată declanșat, produce un efect devolutiv complet, în sensul că, provoacă un control integral atît în fapt, cît și în drept, în privința persoanelor care l-au declarat.

În suportul celor enunțate supra sunt îndrumătoare și prevederile pct.14.7. al Hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție nr.22 din 12 decembrie 2005. „cu privire la practica judecării cauzelor penale în ordine de apel”, unde se menționează că, „în sensul cerințelor art. 414 Cod de procedură penală al RM, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sunt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvîrșită ori nu; dacă fapta a fost săvîrșită de către inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă, în ce constă participația, contribuția materială a fiecărui participant; dacă există circumstanțe atenuante sau agravante; dacă probele au fost corect apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală al RM”.

Conform art. 415 alin.(1) lit. c) Cod de procedură penală al RM, „instanța de apel, judecînd cauza în ordine de apel, adoptă una din următoarele decizii respinge apelul, menținînd hotărîrea atacată, dacă apelul este nefondat”.

Colegiul Penal constată că starea de fapt și de drept se află în concordanță deplină cu materialele cauzei și corect a fost statuată de către instanța de fond, neconstatîndu-se temeiuri de casare a sentinței.

În plus, instanța de fond a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinînd probele administrate prin prisma utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, călăuzindu-se de Lege și în mod just a conchis asupra achitării inculpatului, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod penal

al RM, individualizată prin „escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, cu cauzare de daune în proporții mari”, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

21. Împrejurările ce determină necesitatea achitării lui Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX au fost constatate prin totalitatea de probe prezentate de partea acuzării și apărării în cauza penală, fiind corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală al RM, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, iar instanța de fond a ajuns corect și în mod justificat la concluzia că inculpatul, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, urmează a fi achitat, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

22. Astfel, Colegiul Penal consideră că probele acumulate la urmărirea penală și cercetate în ședința instanței de fond și apel nu atestă existența în acțiunile lui Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, a faptei infracționale prevăzută de art. 190 alin. (4) Cod Penal al RM.

23. Așa dar, instanța de apel a stabilit că Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, a fost învinuit de către organul de urmărire penală de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod Penal al RM, individualizată prin „escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, cu cauzare de daune în proporții mari”.

24. De asemenea, instanța de apel reține că **inculpatul, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, în cadrul ședinței de judecată în instanța de fond** vina nu a recunoscut-o și a comunicat că aproximativ în luna octombrie 2010, a primit un sunet de la o persoană cunoscută, pe nume Iurie, care l-a rugat să-i dea de lucru pentru o persoană cunoscută de- a lui, care recent a procurat un autocar. El i-a spus ca la moment nu are de lucru, dar aproximativ peste o săptămână sau două, iarăși parvenind un sunet de la Iurie, care insista să se întâlnească și să discute referitor la întrebarea dată. Ultimul a acceptat și s-au întâlnit la o cafenea pe adresa str. Pădurii, mun. Chișinău, lângă stația de alimentare „Petrom”, Iurie era în prezența unei doamne necunoscute, care s-a prezentat ca fiind XXXXXXXX Irina, în timpul discuției Iurie și XXXXXXXX Irina l-au rugat pe el ca, XXXXXXXX Irina să activeze pe ruta „Chișinău-Voronej”, la care el a explicat că, la moment nu este posibil, atunci l-au rugat ca să o ajute, deoarece ultima a procurat un autocar de ceva timp, iar neactivînd are mari pierderi. Atunci el a comunicat că, o să încerce să o ajute, dar nu a promis nimic. Peste aproximativ 3-4 zile a parvenit un sunet de la XXXXXXXX Irina, care l-a întrebat dacă acesta nu a uitat de rugămintea ei, atunci acesta a plecat la întreprinderea „DAC Trans-Service” SRL, a căru

administrator este XXXXXXXX Mihail, inclusiv și fondatorul întreprinderii. În timpul discuției cu XXXXXXXX Mihail, el i-a explicat dorințele lui XXXXXXXX Irina, la care ultimul l-a întrebat dacă aceasta cunoaște activitatea în transport a pasagerilor, la care el i-a răspuns că, XXXXXXXX Irina are o persoană care cunoaște lucrul în domeniul dat, referindu-se la Iurie. Peste câteva zile, din nou a fost sunat de către XXXXXXXX Irina, care avea un glas plângător și l-a întrebat dacă, el i-a găsit de lucru și dacă pot să se întâlnească, el a acceptat și s-au întâlnit, unde au discutat pe mai multe întrebări, inclusiv întrebarea referitor la ruta „XXXXXXX”, care o deținea întreprinderea „DAC Trans-Service” SRL și ultimul i-a explicat lui XXXXXXXX Irina că, administratorul și fondatorul întreprinderii, cât și a rutei date nu este el, ci XXXXXXXX Mihail. Atunci el a fost de acord să -i facă cunoștință lui XXXXXXXX Irina cu administratorul întreprinderii, dar mai întâi i-a zis acesteia din urmă ca la întâlnirea dată să fie prezentă și o rudă sau o altă persoană de încredere a ei, însă ea a răspuns că, este o persoană învățată din punct de vedere juridic și se v-a descurca de una singură. La întâlnirea dată el i-a făcut cunoștință cu XXXXXXXX Mihail și încă odată a accentuat faptul că administratorul și fondatorul întreprinderii „DAC Trans Service” este el, iar toate sugestiile și întrebările urmează să le adreseze lui, după care el a plecat, iar la toate discuțiile și tratativele avute între ei, el nu a participat. De asemenea a vrut să explice că raportul dintre el și XXXXXXXX Irina se bazează pe faptul că, ea l-a rugat să-i împrumute suma de 11000 euro, iar a doua circumstanță este faptul că ea v-a plasa autocarul personal la parcare la întreprinderea deținută de soția sa. El a acceptat să-i împrumute lui XXXXXXXX Irina suma de 11000 euro, dar numai prin încheierea unui contract de împrumut notarial, ea a fost de acord cu procedura dată. Astfel au încheiat contractul de împrumut autentificat notarial a sumei de 11000 euro. În timpul aflării autocarului ei la parcare la întreprinderea soției sale, el mereu îi împrumuta piese de schimb pentru autocar, motorină și multe altele, fapte la care el s-a obligat față de ea. La un moment dat, autocarul lui XXXXXXXX Irina nu mai era parcat la întreprinderea soției sale, XXXXXXXX Irina a comunicat că, îl parchează în altă parte, motivând că, în acel loc ea nu plătește nimic, dar cu el o să se achite. A mai menționat că, administratorul, XXXXXXXX Mihail, l-a sunat des și îi zicea că, XXXXXXXX Irina era o persoană gălăgioasă, nerespectuoasă și care nu îndeplinește cerințele contractului de locațiune. Când el a înțeles că XXXXXXXX Irina nu vrea să-i întoarcă împrumutul în sumă de 11000 euro, s-a decis și a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui XXXXXXXX Irina privind restituirea banilor împrumutați de ea. Ulterior a fost învinuit precum că a primit de la ea suma de 4000 euro, și sumele de 25000-30000 lei, care nu corespunde adevărului, deoarece el nu a primit nici un ban de la XXXXXXXX Irina sub nici o formă /Vol.II, f.d.233-234/;

Fiind audiat suplimentar în ședința instanței de apel, inculpatul, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, a susținut integral declarațiile depuse în cadrul urmăririi penale și în ședința instanței de fond și a comunicat că de la XXXXXXXX Irina nu a primit nici-un ban în sumă de 4000 euro, nici 25000 - 30000 lei și nici suma de 100-200 dolari pentru perfecționarea actelor autocarului. Nu a fost nici fondator, nici angajator, nici administrator a firmei date și nicidecum nu putea pleca la MRO pentru înregistrarea autocarului. Ceea ce ține de suma de 25000 – 30000 lei, nu a primit această sumă de la Andrei Ursachi sau XXXXXXXX și nu sunt prieteni și nu au fost prieteni niciodată. A făcut cunoștință cu ultimul în sala de ședințe. Și nu a putut să îi dea această sumă. Suma de 11000 euro împrumutată lui XXXXXXXX Irina, i-a transmis-o pentru că ea i-a comunicat că are datorii la procurarea autocarului și persoanele de la cine ea a împrumutat bani îi cer urgent înapoi. Nu a ajutat-o pe XXXXXXXX să pună pe rută autocarul, ruta XXXXXXXX și nu avut nici un drept. Doar i-a făcut cunoștință cu XXXXXXXX Mihail Vasile. Când autocarul era la el la parcare, el a ajutat-o. Îi dădea motorină pentru cursă, pentru reparația autocarului, gratis, cu scopul că se va achita în timpul apropiat. Îi dădea multe piese. Pe XXXXXXXX Irina a cunoscut-o în anul 2010 când îl sunat Iura. Contractul de împrumut l-a întocmit mai târziu pe suma de 11000 euro, nu ține minte precis când. Îl suna dimineața și seara. În al doilea rînd va ține autocarul la parcare a soției sale, așa a fost înțelegerea între partea vătămată și inculpat. Al treilea rînd, se gîndea că v-a întoarce și plus 5 procente din sumă, ea a propus așa înțelegere. Numai ca să-i dea această sumă. Confirmă că a spus că o v-a ajuta pe XXXXXXXX Irina și a ajutat-o cu piese, cu motorină, vreo 4-5 luni a ajutat-o. Mai departe nu a ajutat-o fiindcă de la parcare a soției a dispărut autocarul lui XXXXXXXX Irina, ea l-a luat. El a sunat-o și a întrebat-o, dar ea i-a spus că este la auto service. El a tăcut 2-3 zile, apoi a sunat-o și ea i-a comunicat că este la altă parcare și acolo nu achită nici un leu. I-a zis să nu-și facă griji că îi v-a restitui datoriile. Partea vătămată a dorit să activeze la ruta Chișinău-Voronej. De la el a cerut această rută. El i-a răspuns că la moment nu este posibil. Nu i-a propus nimic la acel moment, nici o rută. Nu a cedat la nimeni nimic și ruta nu este a sa. Pur și simplu i-a făcut cunoștință lui XXXXXXXX Irina cu XXXXXXXX Mihail, căruia îi aparținea ruta XXXXXXXX. Anterior autocarul familiei sale a exploatat această rută. Cu XXXXXXXX Mihail i-a făcut cunoștință lui XXXXXXXX Irina la rugămintea acesteia, cu scopul ca aceasta să activeze pe rută. Nu în locul rutei soției sale din motiv că ei nu mai activau deja pe această rută. Partea vătămată l-a rugat să-i dea de lucru, să o ajute să-și găsească de lucru fiindcă are pierderi și nu poate întoarce banii fiindcă nu activează de cîteva luni. Acesta a fost motivul că i-a făcut cunoștință cu XXXXXXXX Mihail. Categorie nu recunoaște și nu ține minte să fi fost așa convorbire. Nu cunoaște cine este XXXXXXXX Anastasia, nu a mai

văzut-o pînă la ședințele de judecată. Ruta pe care activa autocarul său era profitabilă și la moment este profitabilă, ruta Chișinău - Soci. În contractul de împrumut din 20 octombrie 2010 nu era stipulat referitor la 5 % fiindcă nu s-a gândit că vor ajunge la așa ceva, dar trebuia să indice. Se cunoșteau toate detaliile înțelegerii lui XXXXXXXX Irina și XXXXXXXX Mihail și că în ziua încheierii contractului, autocarul lui XXXXXXXX Irina urma să efectueze prima rută. Nu cunoaște și nu este corect, autocarul familiei sale nu a efectuat această rută. Nu confirm declarațiile lui XXXXXXXX Mihail, el nu putea spune așa ceva. XXXXXXXX Mihail a declarat că Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX nu este administratorul firmei. El nu putea impune regulile lui. Nu confirmă că autobusul indicat este înregistrat pe numele soției mele. A comunicat de ce i-a refuzat ruta Chișinău-Voronej, și anume din motiv actele acestei rute la acel moment erau expirate și erau transmise spre perfecționare.

25. Procurorul în calitate de apelant și acuzator de stat, argumentează învinuirea inculpatului, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, prin următoarele probe:

--**declarațiile părții vătămate, XXXXXXXX Irina**, care fiind audiată în ședința instanței de fond a relatat că în vara anului 2010, a hotărît să inițieze o afacere în domeniul transportului de pasageri. La sfîrșitul lunii august 2010, a procurat din Germania un autocar pe care dorea să îl plaseze pe ruta Chișinău-Voronej, însă după procurarea autocarului a aflat că întreprinderea cu care a discutat avea probleme financiare și conturile acesteia erau blocate, din care motiv a refuzat această rută. Atunci a început să caute posibilitatea cumpărării sau arendării altei rute, la acel moment a aflat că mai sunt rentabile și rutele în direcția „XXXXXXX”. Atunci l-a rugat pe un cunoscut care lucra în întreprinderea dată să o ajute să găsească o altă întreprindere de transport. La începutul lunii octombrie 2010, persoana pe numele Marin Iurie, a contactat-o și i-a spus că poate să-i facă cunoștință cu o persoană care deține rutele spre Voronej cît și spre Soci. Peste aproximativ o zi, au convenit să se întâlnească la o cafenea. Acolo a făcut cunoștință cu Saviuc XXXXXXXX, din spusele lui, el era unul din fondatorii întreprinderii „DAC Trans-Service” SRL și că administra neoficial firma de transport al soției sale. La început el i-a spus că, ruta spre Voronej nu este liberă și că poate discuta numai despre ruta spre Soci. El i-a propus o vînzare neoficială a unei zile din săptămîină pentru ruta respectivă, și anume o zi din săptămîină la un preț de 20000 euro. Ea a răspuns că, trebuie să discute cu familiarii, dar a spus că mai mult ca precis o să se refuze. În aceeași zi, seara ea l-a telefonat pe Saviuc XXXXXXXX și i-a spus că se refuză. Peste aproximativ o săptămîină sau două, Saviuc XXXXXXXX a telefonat-o și i-a spus că are o propunere specială pentru ea

și că are intenția să înceteze această afacere spre Soci și de aceea, acesta din urmă vinde toate zilele pe care le are, la care i-a propus să-i vîndă ziua de miercuri pentru suma de 15000 euro. Atunci ei au hotărît să se întâlnească la el în oficiu. Ea i-a comunicat acestuia că nu are toată suma, dar numai suma de 4000 euro care tot nu-i aparținea, deoarece aceștia urmau a fi întorși mătușii ei. Saviuc XXXXXXXX a căzut de acord să-i vîndă această zi din rută în rate. La data de 18 octombrie 2010, ea împreună cu fratele ei, XXXXXXXX Anatolii, și cu copilul minor al ei de 6-7 luni, s-au dus la oficiul lui Saviuc XXXXXXXX să-i transmită banii în sumă de 4000 euro. Fratele ei a rămas în automobil cu copilul, iar ea a intrat în oficiu și i-a dat banii lui Saviuc XXXXXXXX. A solicitat ca ultimul să-i scrie o recipisă precum că acesta a primit banii, însă el i-a explicat că, trebuie să discute nemijlocit cu administratorul firmei care deține ruta și după aceasta o să-i elibereze o recipisă. Deoarece aceasta cunoștea că, Saviuc XXXXXXXX este colaborator al poliției, considera că, nu avea careva motive să nu aibă încredere în el. În aceeași zi, ea a aflat de la Saviuc XXXXXXXX despre faptul că proprietarul rutei XXXXXXXX, este de fapt statul RM, din care motiv ei nu pot oficial să încheie un contract de vânzare-cumpărare și că de fapt ruta nu poate fi vîndută, însă a invocat că, cedarea rutelor în domeniul transportului este o practică obișnuită și poartă un caracter neoficial. În aceeași seară, Saviuc XXXXXXXX a telefonat-o și i-a spus că totul este în regulă și că, următoarea zi trebuie să se întâlnească la direcția de înregistrare a transporturilor care se află pe str. Ciocîrlia și anume pentru perfectarea actelor necesare. A doua zi dimineată pînă la orele 08:00 aceștia s-au întâlnit, Saviuc XXXXXXXX i-a spus să achite taxa de stat și toate cheltuielile ce țin de înregistrarea autocarului ei pe întreprinderea ce deține ruta XXXXXXXX. Atunci ea i-a dat lui Saviuc XXXXXXXX suma de 100 dolari SUA, după care ultimul i-a dat un permis temporar pentru autocarul său la întreprinderea „DAC Trans-Service”. Tot în aceeași zi, ea și Saviuc XXXXXXXX s-au prezentat în incinta acestei întreprinderi, înainte să între, ei au discutat și el a preîntîmpinat-o că, deoarece înțelegerea lor este una neoficială, ultima urmează să se abțină în biroul administratorului de la tema banilor transmiși și în genere de prețul rutei, deoarece Saviuc XXXXXXXX deja a discutat despre înțelegerea lor cu administratorul firmei. În biroul administratorului ei la general au vorbit despre obligațiunile ei față de firmă, administratorul i-a explicat că relațiile între ea și firmă se întrunesc într-o formă de contract de locațiune a mijlocului de transport care îi aparține. Administratorul, XXXXXXXX Mihail, i-a spus să se ducă la contabilitate să semneze contractul de locațiune, după care să plece acasă să pregătească autocarul ei, deoarece a doua zi pentru data de 20 octombrie 2010, autocarul ei urma să efectueze prima sa cursă și de asemenea i-a spus să aibă grijă de restul actelor, de care se va ocupa Saviuc XXXXXXXX. A doua zi, aproximativ în jurul orelor 12:00 a sunat-o Saviuc XXXXXXXX și i-a spus că trebuie să vină la un notar

public și să semneze niște acte. Atunci ea l-a întrebat pe acesta dacă se poate de amânat această întâlnire deoarece ea era singură acasă cu copilul său bolnav. El i-a spus că este ceva de urgență și că trebuie să se prezinte urgent. Ea a luat copilul și în 10-15 minute a ajuns la notarul public, Florea Adelina. Înainte de a intra în oficiul notarului, a stat afară cu Saviuc XXXXXXXX pentru a discuta. Ea l-a întrebat pe acesta ce acte trebuie de semnat, el i-a explicat ultimei că și-a îndeplinit toate promisiunile asumate, autocarul fiind plasat pe ruta respectivă și că pe viitor i-a garantat că ea v-a putea realiza această rută la fel contra unei plăți. Astfel cu scopul asigurării intereselor materiale ale lui Saviuc XXXXXXXX în privința sumei restante neachitate, acesta a insistat ca să încheie un contract fictiv de împrumut prin care ea a primit de la el suma de 11000 de euro, deoarece ea în avans deja i-a transmis suma de 4000 euro. Ultima a refuzat, atunci Saviuc XXXXXXXX i-a spus că în caz că refuză, autocarul v-a fi scos de pe rută, iar banii pe care ea deja i-a achitat nu vor fi restituiți. Ea nu a avut de a alege și a căzut de acord să semneze acest contract fictiv de împrumut. Mai mult ca atât, Saviuc XXXXXXXX i-a spus că după ce vor ieși de la notar, el îi v-a scrie o recipisă în privința sumei de 4000 de euro. Atunci ea a semnat contractul, Saviuc XXXXXXXX a achitat taxa de stat și serviciile notarului, după care au ieșit afară, ea i-a propus lui Saviuc XXXXXXXX să scrie recipisa promisă, la care el a refuzat din motivul că asemenea tranzacții sunt interzise de lege și anume tranzacțiile de vânzare-cumpărare a zilelor privind rutele de transport, deoarece este o practică obișnuită în domeniul transportului și se bazează numai pe încrederea părților contractante. Ea a căzut de acord deoarece la momentul acela ea era convinsă de ultimul, deoarece Saviuc XXXXXXXX era unul din fondatorii întreprinderii deținătoare a rutei respective și avea influență asupra administratorului. În aceeași zi autocarul ei a plecat pentru prima dată în ruta XXXXXXXX. Pe parcursul primelor două luni ea a însoțit autocarul personal, iar Saviuc XXXXXXXX pentru primele două curse i-a oferit doi șoferi al acestuia contra plății de 50 euro pentru cursă, care anterior au exploatat această rută și pentru ca să arate drumul șoferilor ei. Saviuc XXXXXXXX i-a explicat unele momente privind această afacere de ordine tehnică.

Pătimita a mai relatat că pentru primele două luni a ținut autocarul la parcare la Saviuc XXXXXXXX contra sumei de 1000 lei, a câte 500 lei lunar. Aproximativ în luna decembrie 2010, în ziua de miercuri în jurul orelor 19:00, când ea deja era în cursă, Saviuc XXXXXXXX a telefonat-o și i-a spus că pe contul întreprinderii au venit banii pentru biletele vândute în sumă aproximativ de 30000 lei. Ea i-a spus acestuia că când o să se întoarcă din rută o să vorbească cu contabilă întreprinderii și v-a achita acestuia suma dată, însă Saviuc XXXXXXXX a insistat ca ea să o telefoneze pe contabilă șefă și să-i spună că, următoarea zi el v-a veni cu

o factură pentru procurarea anvelopelor pentru autocarul ei și să o roage ca să transfere bani pe contul firmei indicate în factură, ceea ce și s-a făcut, banii au fost transferați, iar anvelopele nu au fost procurate. În primele zile din anul 2011, Saviuc XXXXXXXX i-a propus ca autocarul ei să efectueze o cursă la comandă în direcția Chișinău-Brașov pentru care ea va obține suma de 200 euro. Ea a fost de acord, atunci Saviuc XXXXXXXX s-a ocupat de toate actele necesare, însă pentru cursa efectuată Saviuc XXXXXXXX nu i-a achitat suma de 200 euro, explicându-i că suma aceasta el o v-a reține în contul achitării datoriei pentru ruta vândută. Peste aproximativ vreo două luni Saviuc XXXXXXXX a început să o contacteze intensiv în privința achitării sumei restante și anume suma de 9000 de euro. Din cauza că, această rută de fapt nu era rentabilă cum i-a fost promis de la bun început, deoarece aproape două luni de zile, din cauza prăbușirii drumului în regiunea Soci, autocarul ei nu efectua această cursă, iar pe contul firmei nu erau bani pentru biletele vândute, ea i-a propus lui Saviuc XXXXXXXX să i-a ruta înapoi și să-i restituie suma deja achitată în mărime de 6000 euro, deoarece considera că, pentru exploatarea rutei întreprinderea reținea procentul ei. Atunci Saviuc XXXXXXXX i-a spus că o să-i ia ruta, nu o să-i restituie banii primiți și mai mult ca atât, o v-a acționa în judecată în baza contractul fictiv de împrumut. Atunci ea s-a dus la administratorul întreprinderii, XXXXXXXX Mihail, să discute deschis cu el. S-a plîns că fondatorul întreprinderii, Saviuc XXXXXXXX, o șantaja și o amenință, explicându-i tot administratorului, care s-a mirat mult și i-a spus că nu cunoaște nimic despre înțelegerea ei cu Saviuc XXXXXXXX. De asemenea i-a spus că nu a primit careva bani de la Saviuc XXXXXXXX și că, ultimul nu era fondator al întreprinderii „DAC Trans-Service” SRL, dar era un simplu locatar ca și ea. XXXXXXXX Mihail i-a spus să nu-i achite nici un ban lui Saviuc XXXXXXXX, deoarece aceasta este o schemă frauduloasă și în caz contrar el se v-a adresa la organele procuraturii. A doua zi s-a întâlnit cu Saviuc XXXXXXXX și cu XXXXXXXX Mihail, în timpul discuției administratorul, XXXXXXXX Mihail, și-a schimbat opinia vizavi de situația creată, comunicînd că deoarece înțelegerea între ea și Saviuc XXXXXXXX a avut loc fără participarea ultimului, ei urmează să rezolve singuri problemele lor, explicînd că, în cazul în care ea v-a pleca de la întreprindere, ea nu va putea să cedeze dreptul la rută altei persoane contra plată, cum i-a fost garantat de Saviuc XXXXXXXX. La începutul lunii septembrie a anului 2011, autocarul ei a efectuat ultima sa cursă pentru ruta XXXXXXXX, după ce ea a plecat de la întreprindere și ea nu a avut posibilitatea și dreptul de a o ceda altei persoane contra plată, astfel ea a fost dusă în eroare în privința dreptului ei de a ceda ruta altei persoane contra plată, ceea ce de fapt era principalul obiect al înțelegerii ei cu Saviuc XXXXXXXX. La începutul lunii noiembrie 2011 ea a hotărît, ca cumva să obțină de la Saviuc XXXXXXXX recipisele promise pentru sumele achitate, astfel ea împreună cu prietena sa,

XXXXXXXXX Anastasia, s-au dus la oficiul lui Saviuc XXXXXXXXX și au început discuția preventiv cu pornirea reportofonului de înregistrare audio, printre altele i-a spus lui Saviuc XXXXXXXXX că are intenția să-i achite suma restantă pentru vânzarea rutei și în acest scop, intenționa să ia un credit bancar, dar înainte de a face acest lucru, a solicitat de la Saviuc XXXXXXXXX să-i elibereze recipisele pentru sumele primite în contul prețului rutei și anume suma de 6000 euro. De fapt ea nici nu intenționa să ia nici un credit, dorea să obțină prin acest mod recipisele promise și să-și asigure interesele sale în caz de inițiere a unui proces civil. Saviuc XXXXXXXXX i-a spus că când ea îi v-a achita suma rămasă, el o să-i elibereze o recipisă generală pentru toată suma. Suma însușită de Saviuc XXXXXXXXX pentru ea este o pagubă considerabilă. Iar din motiv că, litigiul nu s-a soluționat pe cale extrajudiciară, Saviuc XXXXXXXXX a acționat-o în judecată cu scopul încasării datoriei pe marginea contractului de împrumut, iar ea la rîndul său a înaintat o acțiune reconvențională prin care a solicitat declararea nulității contractului de împrumut, de asemenea ea a depus o plîngere în adresa Ministerului de Transport și în paralel la Centrul Național Anticorupție /Vol.II, f.d.221-223/;

--suplimentar fiind audiată în ședința instanței de apel, partea vătămată, XXXXXXXXX Irina, a relatat că susține integral declarațiile depuse în cadrul urmăririi penale și în ședința instanței de fond și a comunicat că în vara anului 2010 a dorit să inițieze o afacere în domeniul transportului și anume să procure un autocar pe care urma să îl plaseze pe o rută luată în arendă sau cumpărată. Când autocarul a fost procurat, a aflat că ruta pe care iniția să o exploateze, întreprinderea era în stare financiară gravă încît conturile bancare au fost blocate. Din acest motiv a început să caute o altă rută. Un cunoscut pe nume, Marin Iurie, i-a propus să-i facă cunoștință cu Saviuc XXXXXXXXX, care din spusele acestuia deținea două rute, Chișinău-Voronej și XXXXXXXXX. Prima sumă de 4000 euro a fost transmisă lui Saviuc XXXXXXXXX pe data de 18 octombrie 2010 în contul achitării prețului zilei de miercuri pentru ruta Chișinău Soci pe care Saviuc i-a vîndut-o neoficial, prezentîndu-se ca unul din fondatorii firmei deținătoare a acestei rute. A doua sumă de aproape 30000 lei era suma transferată la insistența lui Saviuc XXXXXXXXX din contul firmei deținătoare a rutei pe contul unei alte firme vînzătoare de anvelope pentru chipurile procurarea anvelopelor. Această sumă ulterior a fost ridicată din contul firmei vînzătoare și transmisă lui Saviuc XXXXXXXXX de către administratorul firmei, XXXXXXXXX Andrei, care din spusele lui Saviuc XXXXXXXXX era prietenul acestuia. Suma de 200 euro urma să îi fie achitată de Saviuc XXXXXXXXX pentru efectuarea unei curse la comandă la începutului lunii ianuarie 2011 Chișinău-Brașov, însă această sumă a fost reținută de către Saviuc în contul plății pentru prețul zilei de miercuri a rutei Chișinău - Soci. Precizează că inculpatul nu a ajutat-o să deschidă o nouă rută, dar i-a vîndut

neoficial o zi din ruta deja existentă. Ziua de miercuri o folosea Saviuc XXXXXXXX. După spusele lui el era și fondator și totodată această zi a fost exploatată de autocarul, proprietatea soților, Saviuc XXXXXXXX. El nu i-a prezentat nici un act că este fondatorul acestei firme, dar ea nici nu a solicitat fiind asigurată că el este unul din fondatori al firmei „DAC TRANS SERVICE” SRL. Când a discutat cu Saviuc XXXXXXXX referitor la procurarea acestei zile, el a sunat-o și i-a spus că să se prezintă să îi facă cunoștință cu administratorul, contabilul și cu curatorul. El a preîntîmpinat-o ca să nu discute în biroul administratorului despre sumele deja achitate deoarece este o vânzare neoficială și neprevăzută de legislația în vigoare. Suma de 6000 euro nu i-a fost restituită de inculpat. Urma să arendeze această rută sub formă de punere în locațiune a mijlocului de transport la firma respectivă. La fel a procedat și cu firma „DAC TRANS SERVICE” SRL cu o diferență că în primul caz trebuia să achite firmei neoficial pentru arenda rutei, dar în al doilea caz la prețul de 15000 euro a avut înțelegerea de cumpărare neoficială a acestei zile cu dreptul de a realiza această zi după caz contra plată unei alte persoane, la fel neoficial. Relațiile dintre firmă și proprietarul mijlocului de transport care procura sau arenda o zi de rută formal trebuiau să fie aranjate sub formă de încheierea unui contract de locațiune conform legislației în vigoare. Are modalitate de punere a mijlocului de transport pe firmă și de obținere a licenței de a exploata cursa, legislația în vigoare nu prevede. Ea conștientiza faptul că acest contract era formal. Personal nu a văzut ca inculpatul să primească suma de aproape 30000 lei transferată pentru vânzarea anvelopelor, dar inculpatul când s-au întâlnit și i-a fost transmisă factura fiscală de la firma vânzătoare, i-a spus că totul este în regulă și banii i-a primit. Nu are experiență în acest domeniu. Mihail Rusu care nu mai este în viață a fost persoana care i-a povestit despre avantajul unei asemenea afaceri. Ea era conștientă că face niște chestii neoficiale. Mai mult ca atât s-a interesat de la alte persoane din acest domeniu care i-au povestit că o asemenea practică este neobișnuită în RM. Marin Iurie era angajat al firmei la care ea inițial urma să plaseze autocarul;

--declarațiile martorului, XXXXXXXX Elena, care fiind audiată în cadrul ședinței instanței de fond a relatat că XXXXXXXX Irina îi este nepoată. Pe inculpatul, Saviuc XXXXXXXX, nu-l cunoaște, dar l-a văzut pentru prima dată în instanța de judecată. A comunicat că în luna august-septembrie 2010 la ea a venit Irina XXXXXXXX, care i-a spus că ea a cumpărat un autocar și pentru devamarea acestuia îi trebuie suma de 15000 euro. Ea i-a împrumutat acești bani, iar XXXXXXXX Irina i-a comunicat că, undeva aproximativ peste o lună de timp ea v-a începe să-i întoarcă banii împrumutați în rate, cu prima rată de 5000 de euro. Peste ceva timp, XXXXXXXX Irina i-a spus ei că, ea a găsit o posibilitate de a cumpăra o zi din ruta XXXXXXXX, care se vinde pentru suma de 15000 euro și a

dat suma de 4000 euro persoanei care i-a vândut ruta, iar la momentul acela ea nu putea să-i întoarcă banii care au fost împrumutați ei anterior. Pe parcurs a văzut că XXXXXXXX Irina avea o dispoziție proastă în legătură cu faptul că ceva nu se primea între ea și domnul care i-a vândut ruta și i-a spus că a fost înșelată de el și anume prin faptul că, domnul acela nu este fondatorul rutei și pe faptul că ruta nu se vinde, cât și pentru faptul că a fost impusă ca să încheie un contract fictiv de împrumut a sumei 15000 euro. Domnul prin încheierea contractului s-a asigurat ca Irina XXXXXXXX să-i dea și suma restantă de 11000 euro, deoarece 4000 de euro deja îi primise. XXXXXXXX Irina nu a continuat să activeze în continuare pe ruta XXXXXXXX pe motiv că domnul nu era fondatorul rutei, iar rutele nu se vindeau, invocând că ea a activat pe ruta XXXXXXXX, dar pentru o perioadă de timp foarte scurt. Atunci el a început să o șantajeze pe Irina XXXXXXXX că să întoarcă banii în sumă de 11000 euro, din care motiv între ei s-au iscat aceste probleme /Vol.II, f.d.224/;

--suplimentar, fiind audiat în cadrul ședinței instanței de apel, martorul, XXXXXXXX Elena, a menționat că a depus declarații în cadrul urmăririi penale și în ședința instanței de fond și susține integral aceste mărturii. Totodată a comunicat că cu inculpatul nu sunt în nici-o relație și nu îl cunoaște. Partea vătămată este fiica surorii sale, adică nepoata sa. XXXXXXXX Irina i-a transmis bani inculpatului în anul 2010. XXXXXXXX Irina a împrumutat de la ea 15000 euro, urma în septembrie sau octombrie să-i întoarcă banii, dar i-a comunicat că a procurat o rută XXXXXXXX și a achitat suma de bani pentru rută. Când a cerut banii, XXXXXXXX Irina i-a spus că i-a solicitat că și-a cumpărat un autobus. Nu a fost prezentă la momentul transmiterii banilor, dar din spusele lui XXXXXXXX Irina a aflat că i-a transmis inculpatului 6000 euro. Banii i-a dat pentru plata rutei;

--declarațiile martorului, XXXXXXXX Anatolie, care fiind audiat în cadrul ședinței de judecată a instanței de fond a relatat că este fratele lui XXXXXXXX Irina, iar aproximativ în anul 2010, ultima a cumpărat de peste hotarele RM un autocar. Ea autocarul trebuia să-l pună pe cursa Chișinău-Voronej, dar ceva nu s-a primit. Ulterior a înțeles că ea s-a cunoscut cu o persoană pe nume Petru și de la el ea urma să cumpere cursa XXXXXXXX pentru suma de 15000 euro. În una din zile a mers cu ea și copilul ei minor cu care nu avea cu cine să-l lase, la o parcare de autocare din sectorul Botanica, mun. Chișinău. XXXXXXXX Irina urma să se întâlnească acolo cu Petru și să-i transmită suma de 4000 euro, din spusele ei. Acești bani XXXXXXXX Irina i-a numărat față de el în automobil. El nu a mers cu ea și a așteptat-o în automobil cu copilul ei minor. Când s-a întors XXXXXXXX Irina la mașină, ea era cu un bărbat. Ea a urcat în mașină și i-a spus că bărbatul era Petru cui i-a dat suma de 4000 euro în acel moment, însă el nemijlocit la predarea

acestei sume lui Petru nu a participat și nu a văzut această circumstanță. Tot ea i-a spus că Petru era director de firmă unde trebuia să pună autocarul pe rută și era și polițist. După aceasta autocarul ei a început să efectueze cursa XXXXXXXX, dar în prima zi a cursei, din spusele lui XXXXXXXX Irina, Petru i-a pus condiția să încheie un contract fictiv de împrumut ca el să fie sigur că ea îi va da banii restanți pentru vinderea rutei, astfel ea a încheiat cu el un contract fictiv de împrumut pentru suma de 11 000 euro. Ulterior în una din zile XXXXXXXX Irina a venit acasă plângând. A întrebat-o ce s-a întâmplat, ea i-a spus că Petru o șantajează să-i de-a suma de 11000 euro, dar ea a aflat că el nu era cofondator al întreprinderii și că banii el nu-i va mai restitui și în realitate cursele nu se vînd. Astfel, Petru îi datorează lui XXXXXXXX Irina suma de 4000 euro și 2000 euro care i-a dat lui Petru prin transfer. După scurt timp autocarul lui XXXXXXXX Irina a încetat să mai efectueze curse, deoarece nu era rentabil și problema în toate cele ce s-au întâmplat constă în faptul că, Saviuc XXXXXXXX i-a garantat ei că, ea pe viitor va putea să vîndă această rută, dar ea nu a putut să o vîndă /Vol.II, f.d.228-229/;

--suplimentar, fiind audiat în cadrul ședinței instanței de apel, martorul, XXXXXXXX Anatolie, a susținut integral declarațiile depuse în cadrul urmăririi penale și în ședința instanței de fond, relatînd că este fratele lui XXXXXXXX Irina. Cunoaște că XXXXXXXX Irina i-a transmis bani lui Saviuc XXXXXXXX. El a plecat cu XXXXXXXX Irina să stea cu copilul mic în mașină la Botanica în apropierea Parcului de Autobuse. S-au oprit lîngă un vagon, iar el a rămas în mașina, atunci sora sa a numărat banii, i-a pus într-o foaie și a ieșit cu ei. Sora i-a comunicat că banii sunt pentru a procura ruta. Cînd sora s-a întors i-a explicat că omul care a petrecut-o la mașină este fondatorul firmei și ea a procurat ruta în sumă de 15000 euro, atunci a achitat 4000 euro. Din gheretă sora sa a ieșit cu inculpatul care este prezent în sală, el a petrecut-o spre mașină, ei discutau. Cînd s-a întors sora în mașină, ea nu avea banii la ea. A pus suma de 4000 euro. Nu a văzut personal transmiterea banilor de la XXXXXXXX Irina lui Saviuc XXXXXXXX. Apoi a aflat că XXXXXXXX Irina a fost impusă să încheie contractul fictiv de împrumut. Dacă ea nu încheia acest contract atunci pierdea 4000 euro ce i-a transmis anterior. Nu a asistat la asemenea discuții și la momentul transmiterii banilor. Banii XXXXXXXX Irina i-a împrumutat din mai multe locuri, de la mai multe persoane. Saviuc XXXXXXXX a obligat-o pe XXXXXXXX Irina să încheie contractul fictiv. Dacă ea nu încheia acest contract fictiv, ea risca, aceasta a aflat din cuvintele surorii sale;

--declarațiile martorului, XXXXXXXX Maria, care fiind audiată în cadrul ședinței instanței de fond a relatat că este mama lui XXXXXXXX Irina, iar aproximativ în anul 2010, ultima a cumpărat de peste hotarele RM un autocar. Ea

autocarul trebuia să-l pună pe cursa Chișinău-Voronej, dar ceva nu s-a primit. Ulterior a înțeles de la XXXXXXXX Irina că ea s-a cunoscut cu o persoană pe nume Petru și de la el ea trebuia să cumpere cursa XXXXXXXX pentru suma de 15000 euro. În una din zile XXXXXXXX Anatoliei, XXXXXXXX Irina și copilul ei minor au mers la o parcare de autocare din sectorul Botanica. XXXXXXXX Irina urma să se întâlnească acolo cu Petru și să-i transmită suma de 4000 euro, din spusele ei. XXXXXXXX Anatoliei a așteptat-o în automobil. Din spusele lui XXXXXXXX Irina, Petru era cofondator de firmă unde trebuia să pună autocarul pe rută și era și polițist. După aceasta autocarul ei a început să efectueze cursa XXXXXXXX, dar în prima zi al cursei Petru i-a pus condiția să încheie un contract fictiv de împrumut ca el să fie sigur că ea îi va da banii, și ea a încheiat cu el un contract fictiv pentru suma de 11000 euro. Ulterior în una din zile a venit acasă la XXXXXXXX Irina care plîngea. A întrebat-o ce s-a întâmplat, ea i-a spus că Petru o șantajează să-i de-a suma de 11000 euro, ea a aflat că el nu era cofondator al întreprinderii și banii el nu-i va mai restitui și în realitate cursele nu se vînd. Astfel Petru îi datorează lui XXXXXXXX Irina suma de 4000 euro și 2000 euro care i-a dat lui Petru prin transfer, în total 6000 euro. După scurt timp autocarul lui XXXXXXXX Irina a încetat să mai efectueze curse deoarece nu era rentabil. La fel din spusele lui XXXXXXXX Irina, Petru o șantaja că nu o să-i restituie banii. Ea s-a dus la directorul firmei unde a aflat că Petru nu lucrează și nici nu a lucrat la ei. Cînd i-a dat banii, Petru spunea că trebuia să de-a bani și directorului, XXXXXXXX Mihail. Astfel ea a înțeles că a făcut o mare greșală. Careva recipise ea nu a luat de la Petru, deși el i-a promis ei că-i v-a da recipisă în urma coordonării cu directorul firmei. XXXXXXXX Irina în permanență era sunată de Petru, șantajată că îi v-a lua cursa și banii nu-i v-a restitui și o v-a acționa în instanța de judecată /Vol.II, f.d.225-226/;

--fiind audiată suplimentar în ședința instanței de apel, martorul ,XXXXXXXX Maria, a relatat că susține integral declarațiile depuse în cadrul urmăririi penale și cercetării judecătorești în instanța de fond;

--declarațiile martorului, XXXXXXXX Anastasia, care fiind audiată în cadrul ședinței instanței de fond a relatat că este o cunoscută a lui XXXXXXXX Irina, iar aproximativ în anul 2010 Irina XXXXXXXX a cumpărat un autocar și a cumpărat și o rută, anume cursă spre Soci pentru suma de 15000 euro. Avans i-a dat suma de 4000 euro iar mai apoi și suma de 2000 euro. După ceva timp XXXXXXXX Irina i-a mai povestit că a aflat că persoana pe nume Petru de la care a cumpărat cursa nu e cofondator al întreprinderii, cursa nu se vinde în realitate și el cerea de la ea restul sumei de bani. Tot ea i-a spus că pentru suma de 15000 euro ea a încheiat cu Petru un contract de împrumut fictiv. Ulterior, XXXXXXXX Irina

a vrut să i-a recipise pentru suma de 2000 și 4000 euro de la Petru, însă ultimul nu i le-a dat și astfel s-au decis de a înregistra audio o discuție și a rugat-o pe Anastasia să meargă cu ea ca să fie de față la momentul discuției. Astfel în una din zile anul 2011 a mers împreună cu XXXXXXXX Irina în oficiu la Petru unde el i-a spus direct că, nu-i v-a scrie recipise pînă ea nu-i v-a da toți banii pentru cursa XXXXXXXX. De faptul că a luat 6000 euro de la Irina, Petru nu se refuza, însă pînă la urmă oricum nu i-a dat recipisa /Vol.II, f.d.227/;

--suplimentar, fiind audiat în cadrul ședinței instanței de apel, martorul XXXXXXXX Anastasia, a relatat că susține integral declarațiile depuse în cadrul urmăririi penale și în ședința instanței de fond și a menționat că pe inculpat îl cunoaște din momentul în care a fost cu XXXXXXXX Irina. Nu sunt rude cu inculpatul și nu sunt în relații ostile. Cu XXXXXXXX Irina sunt cunoscute și sunt în relații normale. XXXXXXXX Irina i-a dat inculpatului 6000 euro. Ea a cumpărat o cursă de autobus și a achita banii pentru această cursă. Cursa era spre Soci. A fost prezentă la discuția lui XXXXXXXX Irina și inculpat. Saviuc XXXXXXXX solicita de la XXXXXXXX Irina suma rămasă spre achitare pentru cursă. Cursa costa 15000 euro, iar XXXXXXXX Irina a achitat 6000 euro, iar inculpatul mai solicita încă 9000 euro. Au fost cu XXXXXXXX Irina într-o încăpere mică în toamna anului 2011, iar XXXXXXXX Irina solicita ca Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX să îi dea o recipisă pentru aceste 6000 euro. Inculpatul spunea că nu îi va da lui XXXXXXXX Irina o recipisă, recunoaște că a luat de la XXXXXXXX Irina 6000 euro, dar refuza să elibereze o recipisă. El a spus că cînd va primi încă 9000 euro, atunci va elibera recipisă. XXXXXXXX Irina a înregistrat convorbirea cu inculpatul din toamna anului 2011, la întîlnirea cu XXXXXXXX Saviuc. XXXXXXXX Irina i-a explicat motivul pentru care înregistrează convorbirea. În timpul discuției nimeni nu a vorbit de vre-un contract de împrumut. Ea nu a asistat la transmiterea de către partea vătămată inculpatului a sumei de 6000 euro. Ea cu XXXXXXXX Irina comunica și XXXXXXXX Irina i-a povestit despre transmiterea banilor. XXXXXXXX Irina nu i-a comunicat despre încheierea contractului de locațiune cu întreprinderea, pe urmă i-a povestit. O parte din bani lui XXXXXXXX Irina i-au fost dați de părinții ei, dar cealaltă parte de bani pentru cursă nu cunoaște de unde i-a luat;

--declarațiile martorului, XXXXXXXX Andrei, care fiind audiat în ședința instanței de fond a comunicat că este directorul firmei „Cauris-Grup” SRL din anul 2002, iar pe inculpatul, Saviuc XXXXXXXX, îl cunoaște deoarece, acesta este un fost client al firmei date. Activitatea firmei este specializată la vinderea anvelopelor pentru mașini de tonaj mare. A explicat că factura fiscală eliberată de întreprinderea pe care o conduce, poate fi semnată atît de el, cît și de persoana

responsabilă de depozit, de asemenea și restul rubricilor. La compartimentul „delegația” și „a primit bunurile” urmează a fi obligatoriu completată. În factura fiscală din 07 decembrie 2010 seria nr. BP0574104, este aplicată semnătura sa, dar nu a putut explica de ce nu este aplicată semnătura și nu este indicat numărul procurii la pct. 18 și nr. 3, menționând că în cazul în care în factură este aplicată ștampila întreprinderii care a cumpărat bunurile, nu este necesar de a fi prezentată procură, iar conform facturii fiscale din 07 decembrie 2010, reiese că anvelopele au fost vândute întreprinderii SRL „DAC Trans Service”. Nu a putut să elibereze originalul facturii fiscale din 07 decembrie 2010, deoarece la solicitarea organului de urmărire penală, în acel moment a avut loc o sustragere la oficiu întreprinderii și aceasta nu a putut fi găsită, totodată el ulterior a prezentat probe precum că factura fiscală a fost primită la organele fiscale. De asemenea a remarcat faptul că el sau colaboratorii întreprinderii „Cauris-Grup” SRL nu au transmis lui Saviuc XXXXXXXX banii în sumă de 29400 lei, care au fost transferați de SRL „DAC Trans Service” /Vol.II, f.d.230/;

--**declarațiile martorului, XXXXXXXX Mihail**, care fiind audiat în ședința instanței de fond a comunicat că este administratorul SRL „DAC Trans Service”, iar pe inculpatul, Saviuc XXXXXXXX, îl cunoaște, deoarece aproximativ în anul 2009-2010, acesta s-a prezentat în oficiu întreprinderii FPC „Remta-Transport-Privat” SRL pe adresa mun. Chișinău, Veronica Miele, 10A. El dorea să dea în arendă autobusul pe care acesta îl posedă și anume pentru a deservi ruta XXXXXXXX. Peste aproximativ 2-3 ani, acesta s-a prezentat la întreprindere cu declarația că nu poate mai mult de a presta servicii de transport al călătorilor de rută și vinde autobusul doamnei Irina XXXXXXXX, astfel a fost resemnat contractul de arendă cu Irina XXXXXXXX, care în continuare a lucrat pe această rută, iar de asemenea peste un anumit timp, XXXXXXXX Irina s-a dezis de această rută. A explicat că, în corespundere cu cerințele codului transportului și a regulamentului transporturilor auto și bagaje, dacă transportul corespunde cerințe acestor documente numite mai sus, atunci se semnează contract de arendă a transportului între posesorul transportului, persoana fizică și întreprinderea, persoana juridică, în privința persoanei juridice semnează el acel contract, după care se angajează șoferii cărora se încredințează autobusul la ruta nominalizată, aceștia duc legătura cu întreprinderea prin dispecerat, care primesc documentele pentru rută și tot acestea le prezintă înapoi la dispecerat, în afară de aceasta șoferii țin responsabilitatea față de contabilitatea întreprinderii, ei prezintă documentele care probează relațiile financiare pe traseu. La întreprinderea acestuia se întâmplă cazuri când se eliberează ștampila șoferului care se ocupă cu reparația automobilului și care singur aplică ștampila pe factura fiscală. A remarcat faptul că, rutele nu pot fi cedate altei persoane fizice, doar dacă se găsește bine convenită o

persoană care se prezintă ca înlocuitor. Persoana fizică nu poate să vîndă altei persoane fizice ruta și nu cunoaște dacă cineva se ocupă cu astfel de acțiuni, or, legea nu permite acest lucru, deoarece ruta este proprietatea întreprinderii care a fost cîștigată la concurs. Ruta XXXXXXXX nu a fost transmisă de către XXXXXXXX Saviuc lui XXXXXXXX Irina, dacă XXXXXXXX Irina a cumpărat autobusul de la persoana fizică Saviuc XXXXXXXX și ea a dorit să lucreze în continuare pe rută, atunci se acceptă plasarea pe rută a autocarului. El a intuit și XXXXXXXX Irina i-a comunicat că, între ea și XXXXXXXX Saviuc a fost un conflict, dar el nu s-a implicat în esența acestui conflict, deoarece nu era obligațiunea lui. Nu-și aduce aminte dacă Saviuc XXXXXXXX i-a spus că a primit careva bani de la XXXXXXXX Irina. La momentul adresării lui XXXXXXXX Irina și Saviuc XXXXXXXX, el a înțeles că autocarul lui XXXXXXXX Irina era procurat de la Saviuc XXXXXXXX, tot atunci Saviuc XXXXXXXX s-a angajat să o ajute pe XXXXXXXX Irina întru perfectarea documentelor ce țin de ruta XXXXXXXX, din cîte ține minte în primele luni de activitate a lui XXXXXXXX Irina, Saviuc XXXXXXXX a ajutat-o cu călătoriile, să aleagă șoferii, a echipajului, de deservirea rutei. Cînd Saviuc XXXXXXXX activa pe ruta dată, acesta la început deservea ruta pentru ziua de miercuri și în ziua de vineri, iar acesta nu a achitat careva bani pentru dreptul de a exploata ruta, deoarece așa ceva nu există și nu a existat. A mai menționat că XXXXXXXX Irina a lucrat aproximativ un an jumate pe ruta XXXXXXXX, însă el i-a declarat ei că îi v-a fi complicat să dirijeze procesul tehnologic la o așa rută complicată și din aceste motive el consideră că, ea a abandonat ruta dată, deoarece Saviuc XXXXXXXX i-a promis că o să o ajute, dar ultimul a abandonat-o /Vol.II, f.d.231-232/;

--suplimentar, fiind audiat în ședința instanței de apel, martorul, XXXXXXXX Mihail, a relatat că susține integral declarațiile depuse în cadrul urmăririi penale și în ședința instanței de fond și a comunicat că pe inculpatul, Saviuc XXXXXXXX, îl cunoaște. Nu sunt în nicio relație și nu sunt rude, îl cunoaște pe inculpat din momentul cînd a venit cu soția la întreprindere, s-a apropiat la oficiul de pe strada Veronica Micle, 10A. Are serviciu de transport de pasageri, era director la SRL „DAC TRANS SERVICE”. A încheiat un contract de arendă a mijlocului de transport cu soția lui Saviuc XXXXXXXX. I-a acordat loc de lucru la ruta XXXXXXXX. Nu ține minte în ce zile, marți sau miercuri. Ruta XXXXXXXX activează pînă în ziua de azi. Saviuc XXXXXXXX nu a fost niciodată fondatorul SRL „DAC TRANS SERVICE”. Pe XXXXXXXX Irina nu ține minte cînd a cunoscut-o, nu ține minte anul, dar după ce a început să activeze pe ruta XXXXXXXX au venit la el Saviuc XXXXXXXX și XXXXXXXX Irina. Inculpatul i-a spus că refuză din numele soției sale să lucreze mai departe și

cedează locul de muncă lui XXXXXXXX Irina, ruta XXXXXXXX. I-a spus părții vătămate că nu e un gen de lucru pentru o domnișoară, este nevoie de un bărbat la acel serviciu. XXXXXXXX Irina i-a spus că o vor ajuta tata, fratele, că tata ei lucrează la Tiraspol în serviciile juridice. El l-a rugat pe Saviuc XXXXXXXX să o ajute pe XXXXXXXX Irina la începutul serviciului acestei rute. Nu poate spune ce fel de relații erau între partea vătămată și familia Saviuc, dar ei au venit cu actele oformate deja pe numele dnei XXXXXXXX Irina. Era certificatul de înmatriculare a mijlocului de transport, buletinul de identitate a posesorului mașinii. Nu ține minte ce mijloc de transport gestiona XXXXXXXX Irina. În mod obligatoriu era asigurarea automobilului, revizia tehnică, iar apoi urmează procedura de angajare a conducătorilor auto. Sunt anumite reguli de înmatriculare la muncă, este obligatorie antrenarea acestora anterior la transportarea călătorilor la distanțe lungi. Nu cunoaște ca XXXXXXXX să-i fi transmis lui Saviuc XXXXXXXX careva sume de bani. Nu poate spune cât a activat ruta lui XXXXXXXX Irina și câte curse a efectuat. Sunt 7 curse pe săptămână. Au fost efectuate curse de către echipajul dnei Irina XXXXXXXX, fiindcă el a dus lucru de educație cu conducătorii auto. Contractul de arendă a mijlocului de transport încheiat între posesorul mijlocului de transport și a deținătorului întreprinderii, nu este un contract formal. Cu remunerarea șoferilor se ocupa firma. Relațiile de pe traseu sunt alte relații, dar salariul șoferilor, reparația autocarului și alimentarea cu combustibil urmează a fi efectuate prin casa firmei. Profitul se completează din ceea ce rămîne în urma reparării mijlocului de transport, alimentării cu combustibil și remunerarea șoferilor și amenzi, din biletele vândute de casa gării nord. Nu-și aduce aminte ca XXXXXXXX Irina să se fi adresat la el cu plîngere în privința lui Saviuc XXXXXXXX. Saviuc XXXXXXXX i-a promis că o v-a ajuta pe XXXXXXXX Irina. Saviuc XXXXXXXX l-a prezentat lui XXXXXXXX Irina ca director al firmei, în ziua cînd Saviuc XXXXXXXX și XXXXXXXX Irina prima dată au venit în fața sa. Este exclus faptul influenței lui Saviuc XXXXXXXX la întreprinderea sa și nu putea întocmi vre-un act ce ține de transportarea pasagerilor. Dacă el făcea așa ceva atunci el zbura cu tot cu soția lui. Ruta Chișinău- Soci a fost foarte interesantă, aducea profit la acel moment. Pe Irina XXXXXXXX știe că inculpatul a ajutat-o pe partea vătămată, educa șoferii. Aceasta cunoaște din cuvintele inculpatului. Confirmă că semnătura din procesul-verbal de audiere din data de 25 noiembrie 2013 este a sa /Vol.I, f.d.162-163/. Nu cunoaște despre faptul că XXXXXXXX Irina a dat bani lui Saviuc XXXXXXXX. Din spusele părții vătămate a aflat că nu au fost contradicții între ea și inculpat, dar apoi i-a povestit conflictul.

26. De asemenea, procurorul a indicat că vina inculpatului, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, în comiterea infracțiunii incriminate se dovedește și prin următoarele probe scrise, și anume:

--procesul-verbal de confruntare din 28 octombrie 2013, între partea vătămată, XXXXXXXX Irina, și învinuitul, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, în cadrul căruia părțile și-au menținut declarațiile /Vol.I, f.d.147/;

--un CD, format CD-R, cu înregistrări audio ale convorbirilor și stenograma întocmită /Vol.I, f.d.126, 127-130/;

27. Colegiul Penal analizând probele prezentate de către partea acuzării și partea apărării cercetate în ședința de judecată a instanței de apel, consideră că instanța de fond a stabilit corect situația de fapt, constatând necesitatea achitării inculpatului, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod Penal al RM, corect stabilind că nu s-a constatat existența faptului infracțiunii incriminate.

28. Colegiul Penal reține că conform ordonanței procurorului în Procuratura Botanica, mun. Chișinău din data de 03 octombrie 2013, s-a dispus punerea sub învinuire a lui Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX pentru faptul că persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, sub pretextul de o a ajuta pe victima, XXXXXXXX Irina, de a deschide o cursă pentru pasageri „XXXXXXX”, a primit de la ultima suma de 6 000 euro, echivalent a sumei de 97 020 lei, conform cursului valutar al BNM.

Astfel, de către procuror, acțiunile lui **Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX** au fost încadrate în baza art. 190 alin. (4) Cod Penal al RM, individualizată prin *„escrocheria, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane, prin înșelăciune și abuz de încredere, comisă cu cauzarea de daune în proporții mari”*.

29. Colegiul Penal, verificând legalitatea și temeinicia sentinței atacate, pe baza probelor prezentate de către procuror și examinate de prima instanță, probelor cercetate suplimentar în instanța de apel, probelor scrise din dosar, consideră că instanța de fond a constatat în mod justificat faptul că procurorul nu a prezentat probe pertinente, concludente, utile și veridice care ar demonstra existența faptei infracționale incriminată lui Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, or, probatoriul administrat la caz, denotă lipsa faptului infracțiunii de escrocherie.

Așa fiind, în cele ce succed, instanța de apel v-a desfășura constatarea efectuată supra.

30. Colegiul Penal, reiterează că conform art. 6 alin. (1) Cod Penal al RM, „persoana este supusă răspunderii penale și pedepsei penale numai pentru fapte săvârșite cu vinovăție”.

În virtutea prevederilor art. 8 alin.(1)-(3) Cod de Procedură Penală al RM, „alin. (1) persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este prezumată nevinovată atâta timp cât vinovăția sa nu-i va fi dovedită, în modul prevăzut de prezentul cod, într-un proces judiciar public, în cadrul căruia îi vor fi asigurate toate garanțiile necesare apărării sale, și nu va fi constatată printr-o hotărîre judecătorească de condamnare definitivă. Alin. (2) nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăția sa. Alin. (3) concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuیتului, învinuitului, inculpatului”.

În conformitate cu prevederile art. 389 Cod de procedură penală al RM „alin. (1) sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanța de judecată. Alin. (2) sentința de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri sau, în mod exclusiv ori în principal, pe declarațiile martorilor depuse în timpul urmăririi penale și citite în instanța de judecată în absența lor. Alin. (3) declarațiile martorilor depuse în timpul urmăririi penale pot fi puse la baza sentinței de condamnare numai în ansamblu cu alte probe suficiente de învinuire și cu condiția că, la urmărirea penală, a avut loc confruntarea cu bănuitul, învinuitul sau că martorul a fost audiat în condițiile art.109 și 110, în cazul în care inculpatul nu a participat la confruntare cu acest martor în cadrul ședinței de judecată. Alin. (4) sentința de condamnare se adoptă: pct. 1) cu stabilirea pedepsei care urmează să fie executată; pct. 2) cu stabilirea pedepsei și cu liberarea de executarea ei în cazul amnistiei conform art.107 din Codul Penal și în cazurile prevăzute în art.89 alin.(2) lit. a), b), c), e), f) și g) din Codul Penal; pct. 3) fără stabilirea pedepsei, cu liberarea de răspundere penală în cazurile prevăzute în art.57 și 58 din Codul penal, cu liberarea de pedeapsă în cazul prevăzut în art.93 din Codul Penal sau al expirării termenului de prescripție”.

Iar în contextul art. 6 par. 1) și 2) al Convenției Europene a Drepturilor Omului, „orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în

mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărîrea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia, în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci cînd interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în 10 11 măsura considerată absolut necesară de către instanță cînd, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției. Orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată pînă ce vinovăția sa va fi legal stabilită”.

În același timp, Colegiul Penal reiterează că, dreptul la un proces echitabil la care se atribuie și faptul că hotărîrea pronunțată într-o cauză urmează a fi motivată. Astfel, în cauzele *Hiro Balani contra Spaniei*, *Vandehurk contra Olandei*, *Ruiz Torija contra Spaniei*, *Highins contra Franței* din 1998, *Helle contra Finlandei* 1997 și *Boldea contra României* din 2007, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art.6 paragraf 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărîrile. Amploarea acestei obligații poate varia în funcție de natura hotărîrii. Trebuie avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața instanței, precum și diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie.

31. Mai mult, Colegiul Penal remarcă că sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, cînd toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost înlăturate și apreciate în modul corespunzător.

Vinovăția persoanei în săvîrșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul cînd instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetînd nemijlocit toate probele prezentate, iar îndoielile, care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în limita unei proceduri legale, a dat răspunsuri la toate chestiunile prevăzute în art. 385 Cod de procedură penală al RM.

32. Avînd în vedere cele expuse mai sus, Colegiul Penal nu identifică probe pertinente, admisibile, concludente, veridice și utile prin care s-ar confirma existența în acțiunile lui Saviuc XXXXXXXXX XXXXXXXXX a faptei infracționale incriminate de escrocherie.

33. În acest context, Colegiul Penal v-a nota că în cadrul urmăririi penale, de către organul de urmărire penală nu au fost administrate suficiente probe ce să demonstreze cu certitudine și indubitabil că existența faptei incriminate, ca fiind comisă de către Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, în situația în care întreaga învinuire este bazată exclusiv pe declarațiile părții vătămate, XXXXXXXX Irina, cât și a martorilor, XXXXXXXX Elena, XXXXXXXX Anatolie, XXXXXXXX Maria, care sunt rude a părții vătămate și care au făcut declarații doar reieșind din cele comunicate de către nemijlocit pătimita, XXXXXXXX Irina, cu atât mai mult nici declarațiile martorilor, XXXXXXXX Anastasia, care este prietena părții vătămate, cât și declarațiile martorilor, XXXXXXXX Andrei și XXXXXXXX Mihai, nu confirmă existența faptei infracționale, iar înregistrarea audio anexată la dosar, în calitate de probă a fost administrată cu încălcarea rigorilor art. 94 alin. (1), pct. 2) Cod de procedură penală al RM.

Mai mult ca atât, Colegiul Penal v-a reține și faptul că în cazul de față, procurorul la etapa judecării cauzei în instanța de apel, a făcut referire și a pledat pentru cercetarea doar a acelorași declarații și probe scrise, care au servit obiectul examinării și analizei de către instanța de fond, care a ajuns la concluzia de achitare, fără a fi prezentate la etapa verificării probatoriului dat de către instanța de apel a altor probe noi, care ar demonstra cu vehemență existența infracțiunii de escrocherie, or, organul de urmărire penală în acest caz a acționat unilateral și neobiectiv, neadministrând suficiente probe, dar și neefectuând întreg ansamblul de acțiuni procesuale, care să demonstreze existența infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod Penal al RM, în acțiunile lui Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX.

Așa dar, în virtutea art. 19 alin. (3) Cod de procedură penală al RM, „organul de urmărire penală are obligația de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei, de a evidenția atât circumstanțele care dovedesc vinovăția bănuیتului, învinuitului, inculpatului, cât și cele care îl dezvinovătesc, precum și circumstanțele care îi atenuează sau agravează răspunderea”.

Conform art. 252 Cod de procedură penală al RM, „urmărirea penală are ca obiect colectarea probelor necesare cu privire la existența infracțiunii, la identificarea făptuitorului, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se transmită cauza penală în judecată în condițiile legii și pentru a se stabili răspunderea acestuia”.

Iar din economia rigorilor art. 254 alin. (1) Cod de procedură penală al RM, „organul de urmărire penală este obligat să ia toate măsurile prevăzute de lege

pentru cercetarea sub toate aspectele, completă și obiectivă, a circumstanțelor cauzei pentru stabilirea adevărului”.

Reiterînd aceste rigori de drept, Colegiul Penal determină că în acest caz, organul de urmărire penală a înaintat învinuirea lui Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, axîndu-se doar pe declarațiile părții vătămate, XXXXXXXX Irina, cît și a unor martori, aflați în relații de rudenie și prietenie cu pătimita, cît și a unor martori, care nu au confirmat învinuirea înaintată, dar și pe o probă administrată cu încălcarea procedurii, astfel că acestea nu pot fi puse la baza unei soluții de condamnare după cum pledează atît procurorul cît și partea vătămată, cu atît mai mult ținînd cont și de existența unor litigii aferente procesului penal, care exclud fapta infracțională incriminată lui Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX.

De altfel, organul de urmărire penală avînd obligațiunea de drept de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru stabilirea adevărului, a mers pe o cale greșită, orientînd în acest sens întreg probatoriul, într-o direcție eronată și neînlăturînd divergențele în declarațiile părții vătămate și ale martorilor, Lanovenno Anatolie, XXXXXXXX Maria, XXXXXXXX Elena și XXXXXXXX Anastasia, ale căror relatări au avut tentă incriminatorie și declarativă, și neadministrînd suficiente probe în confirmarea circumstanțelor deplînse organului de urmărire penală, de către XXXXXXXX Irina.

Față de cele ce preced, instanța de apel v-a reține că efectuarea unei anchete ineficiente afectează grav dreptul părților asupra unui proces echitabil, consacrat de art. 6 CEDO, iar nemijlocit la caz atrage pronunțarea unui act judecătoresc de achitare, act pronunțat absolut legal și just de către instanța de fond, soluție care în viziunea instanței de apel este corectă și corespunzătoare stării de fapt constatate la caz.

Convenția Europeană reglementează în principal drepturi substanțiale, pe care statele s-au obligat conform art. 1 să le asigure tuturor persoanelor ce se află sub jurisdicția sa.

Jurisprudența CEDO atestă în acest sens că, „statul este responsabil pentru omisiunile autorităților cărora le-a delegat sarcini în vederea respectării drepturilor și a libertăților fundamentale ale omului și care nu au întreprins măsuri prompte și adecvate în vederea executării acestora”. Instanțele de judecată vor ține cont de faptul că deciziile, acțiunile/inacțiunile autorităților de stat, autorităților administrației publice locale, ale persoanelor cu funcții de răspundere, judecătorului, inclusiv a ofițerului de urmărire penală și a procurorului, trebuie să corespundă nu doar legislației Republicii Moldova, dar și principiilor generale

unanim recunoscute, normelor dreptului internațional, tratatelor internaționale ratificate de Republica Moldova, inclusiv CEDO și Protocoalele sale în interpretarea Curții Europene (art.4 alin.(2) din Constituția Republicii Moldova). Sarcina primordială cu privire la aplicarea prevederilor CEDO revine instanțelor naționale. Astfel la judecarea cauzelor instanțele de judecată trebuie să verifice dacă legea penală sau actul, care urmează a fi aplicat, și care prevede drepturi și libertăți proclamate de CEDO sunt compatibile cu prevederile acesteia.

34. Așa dar, cu referire la componența de infracțiune prevăzută de art. 190 Cod penal al RM, urmează a fi relatate următoarele împrejurări:

Astfel, conform circumstanțelor de fapt identificate pe parcursul cercetării judecătorești, instanța de apel a remarcat faptul că la mod general circumstanțele expuse de către partea vătămată, XXXXXXXX Irina, au fost preluate de către martorii XXXXXXXX Anatolie, XXXXXXXX Maria, XXXXXXXX Elena și XXXXXXXX Anastasia, aceștia din urmă fiind și rude, dar și prieteni ai pătimatei, cu atât mai mult, niciunul dintre acești martori, nu au fost prezenți nemijlocit în momentele când au avut loc convorbirile între inculpatul, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, și pătimita, XXXXXXXX Irina.

Sub aspectul dat, instanța de apel reiterează că de fapt, deși pătimita, XXXXXXXX Irina, a remarcat faptul că deține studii juridice și acest fapt la relatat și în ședința instanței de apel, nu este clar în ce mod dînsa s-a bazat doar pe spusele inculpatului, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, și cu atât mai mult menționînd o încredere în acesta nu este clar de ce dînsa s-a bazat pe încrederea ultimului, din simplu motiv că i s-a făcut cunoștință de o anumită persoane, de altfel, chiar pătimita, XXXXXXXX Irina a menționat că a semnat contractul de împrumut cu inculpatul pentru suma de 11000 euro, bazîndu-se pe faptul că ultimul v-a întocmi o recipisă pentru suma de 6000 euro, la ieșirea din biroul notarial, însă pătimita nu a putut explica de ce s-a bazat pe încrederea inculpatului, în situația în care au apărut unele suspiciuni, de altfel văzînd și faptul că acesta sub diferite pretense forme se eschivează de la semnarea unei careva recipise.

În sensul dat, instanța de apel atrage atenția asupra faptului că prin hotărîrea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 22 august 2013 a fost respinsă cererea de chemare în judecată a lui Saviuc XXXXXXXX împotriva lui XXXXXXXX Irina cu privire la încasarea datoriei și a dobînzii de întîrziere, ca neîntemeiată, a fost admisă cererea reconvențională înaintată de către XXXXXXXX Irina împotriva lui Saviuc XXXXXXXX, intervenient accesoriu notarul public, Florea Adelina, cu

privire la constatarea nulității absolute a contractului de împrumut, ca fiind întemeiată și s-a constatat nulitatea absolută a contractului de împrumut nr. 9130 din 20 octombrie 2010, încheiat între XXXXXXXX Irina și Saviuc XXXXXXXX la notarul public, Florea Adelina, precum și s-a încasat din contul lui Saviuc XXXXXXXX, în beneficiul lui XXXXXXXX Irina cheltuielile de judecată în sumă de 2 640 lei /Vol.I, f.d.155/.

Ulterior, prin decizia Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău din data de 18 martie 2014 menținută fără modificări prin decizia Colegiului civil comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție din data de 29 octombrie 2014 a fost admis apelul declarat de către Saviuc XXXXXXXX, a fost casată hotărârea Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din data de 22 august 2013, adoptată în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către Saviuc XXXXXXXX către XXXXXXXX Irina cu privire la încasarea datoriei și cererea reconvențională a Irinei XXXXXXXX către Saviuc XXXXXXXX cu privire la declararea nulității contractului de împrumut și s-a adoptat o nouă hotărâre prin care s-a admis cererea de chemare în judecată înaintată de către Saviuc XXXXXXXX, s-a încasat de la XXXXXXXX Irina în beneficiul lui Saviuc XXXXXXXX suma de 11000 euro convertiți în valută națională la momentul executării hotărârii și dobânda de întârziere în sumă de 31 549 lei, s-a încasat de la XXXXXXXX Irina în beneficiul lui Saviuc XXXXXXXX taxa de stat pentru examinarea în instanța de fond în sumă de 5280 lei și taxa de stat pentru depunerea apelului în sumă de 4700 lei, iar în total suma de 9980 lei. Totodată a fost respinsă ca lipsită de temei cererea reconvențională, înaintată de Irina XXXXXXXX către Saviuc XXXXXXXX cu privire la declararea nulității absolute a contractului de împrumut /Vol.II, f.d.137-146, 147-152/;

Așa fiind, de referință la actul judecătoresc vizat, urmează a se reține că de fapt, anume acesta din urmă servește temei de drept, care legitimează acțiunile inculpatului, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, în situația în care contractul de împrumut între inculpat și pătimită, a fost încheiat în fața notarului, iar pătimită, XXXXXXXX Irina, nu a invocat la acel moment careva pretense ilegalități, totodată notarul a întrebat părțile acordul de a încheia această tranzacție, cu atât mai mult, în contextul în care pătimită a invocat faptul că dînsa ar fi insistat ca să fie semnată o recipisă de către inculpatul, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, urmează a se reitiera că deși dînsa insistă la careva precauție, în ce mod s-a axat pe pretensele afirmații declarative ale inculpatului, precum că dînsul v-a semna după ieșire de la notar recipisa pentru suma inițial transmisă de către acesta și adusă ca învinuire.

Instanța de apel reiterează că deși pătimita, XXXXXXXX Irina, insistă și pretinde la faptul că la data de 18 octombrie 2010, la oficiul lui Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX a transmis suma de 4000 euro pentru vânzarea neoficială a zilei de miercuri din săptămîină, pentru a pune în circuit autocarul său pe ruta internațională „XXXXXXXX”, urmează a fi reiterat că și în acest context partea vătămată nu a prezentat o careva recipisă ce ar confirma această alegație, și la acest capitol se vor reține drept declarative, formale și convenționale alegațiile atît ale pătimatei, XXXXXXXX Irina, cît și ale martorului, XXXXXXXX Anatolie, ultimul specificînd că a dus-o pe pătimita în sectorul Botanica, unde aceasta a coborît din automobil și a mers într-o încăpere, unde i-a transmis lui Saviuc XXXXXXXX suma de 4000 euro, de vreme ce aceste declarații nu sunt confirmate, mai mult ca atît că martorul, XXXXXXXX Anatolie, și în ședința instanței de apel a susținut că personal nu a văzut momentul transmiterii banilor, însă a confirmat transmiterea de către XXXXXXXX Irina a banilor inculpatului, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, doar din cele spuse de către pătimita, XXXXXXXX Irina, precum și făcînd această concluzie urmare a faptului că după ce pătimita a revenit în automobil, nu avea banii asupra sa.

Tot aici, Colegiul Penal reiterează și faptul că în cazul de față, pătimita, XXXXXXXX Irina, a reiterat în declarațiile sale că atunci cînd a mers la martorul, XXXXXXXX Mihail, acesta i-a comunicat că rutele nu pot fi cedate altor persoane, la fel și ruta internațională „XXXXXXXX” aparține cu drept de proprietate statului, iar vânzarea neoficială se consideră a activitate ilegală, de vreme ce, în cazul respectiv, XXXXXXXX Irina care pretinde că are studii juridice a reiterat că și-a dat acordul la o astfel de înțelegere și cu atît mai mult aceasta urma să conștientizeze eventualele pericole ce ar putea surveni în urma încheierii unei astfel de înțelegeri neoficiale.

Urmează a fi reiterat însuși faptul că și martorul, XXXXXXXX Mihail, a menționat că dînsul nu a cunoscut despre careva înțelegeri între inculpatul, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, și pătimita, XXXXXXXX Irina, și cu atît mai mult acesta și în ședința instanței de apel a comunicat că i-a explicat lui XXXXXXXX Irina că nu este o afacere pentru o domnișoară, la ce dînsa a afirmat că v-a fi ajutată de către tatăl și fratele său, totodată acesta l-a rugat pe Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX să o ajute și tot martorul, XXXXXXXX Mihail, a menționat în cadrul ședinței instanței de apel, că nu își aduce aminte ca XXXXXXXX Irina să se fi adresat la el cu plîngere pe faptul că Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX ar fi pretins de la ea și primit careva anumite sume pentru cedarea rutei, fapt care infirmă din nou relațiile pătimatei precum că s-ar fi plîns lui XXXXXXXX Mihail pe acțiunile ilicite ale lui Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX. La fel, martorul,

XXXXXXXXX Mihail, a declarat că inculpatul, Saviuc XXXXXXXXX, l-a prezentat lui XXXXXXXXX Irina ca director al firmei, în ziua când Saviuc XXXXXXXXX și XXXXXXXXX Irina prima dată au venit în fața sa.

De referință la declarațiile martorului, XXXXXXXXX Elena, instanța de apel reiterează că martorul dat, care este și mătușa părții vătămate doar a confirmat împrumutul de către pătimita, XXXXXXXXX Irina, de la ea a sumei de 15000 euro și această sumă din spusele pătimitei era destinată pentru a-i fi vîndută o zi de miercuri din ruta XXXXXXXXX, și totodată aceasta a comunicat că Saviuc XXXXXXXXX XXXXXXXXX ar fi insistat la încheierea unui contract de împrumut a sumei neachitate de 11000 euro, declarații care de asemenea au fost făcute anume din cele auzite de către XXXXXXXXX Elena din cele spuse de către pătimita, XXXXXXXXX Irina.

La fel, urmează a se reitera și faptul că din declarațiile martorului, XXXXXXXXX Elena, reiese doar faptul împrumutului de către partea vătămată, XXXXXXXXX Irina, a sumei de 15000 euro de la mătușa sa, adică de la XXXXXXXXX Elena, iar XXXXXXXXX Irina nu și-a onorat obligațiunile sale de restituire împrumutului în rate conform înțelegerii de la început, or, declarațiile XXXXXXXXX Elena nu confirmă anume transmiterea și primirea de către inculpatul, Saviuc XXXXXXXXX XXXXXXXXX, a sumei de 4000 euro, precum și transmiterea acestuia a sumei de 2000 euro, în alte circumstanțe.

De asemenea instanța de apel atestă și faptul că la data de 19 octombrie 2010, între administratorul „Dac Trans Service” SRL, Mihail XXXXXXXXX, și partea vătămată, XXXXXXXXX Irina, a fost încheiat contractul de locațiune, prin care „locatorul” (proprietarul) se obligă să predea „locatarului” în folosință temporară (conform graficului de lucru) mijlocul de transport care îi aparține în baza certificatului de înmatriculare nr.03MTH 128056 eliberat la 13 octombrie 2010, n/î C PE 602, numărul motorului 37599601700281, numărul șasiului NLTMS762M1000052, iar „locatarul” se obligă să primească unitatea de transport nominalizată în starea tehnică corespunzătoare, pentru transportarea călătorilor pe rutele interurbane și internaționale.

Sub acest aspect, Colegiul Penal notează că însăși pătimita, XXXXXXXXX Irina, a relatat că administratorul „Dac Trans Service” SRL, martorul, XXXXXXXXX Mihail, i-a explicat că relațiile între ea și firmă se întrunesc într-o formă de contract de locațiune a mijlocului de transport care îi aparține, i-a spus să se ducă la contabilitate să semneze contractul de locațiune, după care să plece acasă să pregătească autocarul ei, deoarece a doua zi pentru data de 20 octombrie

2010, autocarul urma să efectueze prima sa cursă și de asemenea i-a spus să aibă grijă de restul actelor, de care se v-a ocupa Saviuc XXXXXXXX.

Confirmative acestui fapt sunt și relatările martorului, XXXXXXXX Mihail, administratorul „Dac Trans Service” SRL, care fiind audiat în ședința instanței de fond și apel a confirmat că Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX s-a prezentat la întreprinderea sa menționând că nu poate mai mult să presteze servicii de transport al călătorilor de rută și vinde autobusul său pătimitei, XXXXXXXX Irina, iar în cele din urmă a fost încheiat contractul de arendă cu XXXXXXXX Irina, circumstanțe care din nou vin să confirme cele spuse de către inculpatul, Saviuc XXXXXXXX, care a menționat aceleași circumstanțe și împrejurări în care XXXXXXXX Irina a început activitatea de transport auto.

De asemenea este de reiterat și însuși faptul că la caz, lipsește un act oficial semnat și recunoscut de către inculpatul Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX și pătimita, XXXXXXXX Irina, ce ar confirma legătura între aceștia din urmă, precum și însușii, înțelegerea la care ultimii ar fi convenit, cu atât mai mult că în contextul unor argumentări impuse de către pătimită în cererea de apel la acest capitol de referință doar la alegațiile martorilor, nu pot fi reținute drept confirmative faptului transmiterii către Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX a sumei de 4000 euro și însușirii restului sumei de 2000 euro, prin transfer bancar, dar și pentru neachitarea rutei Chișinău-Brașov, care a fost efectuată cu autocarul pătimitei, XXXXXXXX Irina.

Tot aici, instanța de apel reține și răspunsul parvenit de la compania „Dac-Trans-Service” SRL, nr. 67, din 10 aprilie 2013 se atestă că în cadrul întreprinderii vizate, nu s-au păstrat date referitor la faptul de către cine a fost recomandată XXXXXXXX Irina întreprinderii „Dac-Trans-Service” SRL pentru a încheia contractul de locațiune, iar plasarea transportului pe o anumită rută este chestiunea administrației /Vol.I, f.d.66-67/, fapt care din nou vine să confirme lipsa unei legături de cauzalitate la capitolul pretensei transmiteri de bani către inculpatul, Saviuc XXXXXXXX Piort, de către pătimita, XXXXXXXX Irina.

Instanța de apel v-a considera declarativ și formal argumentul expus de către XXXXXXXX Irina, de referință la faptul, că inculpatul, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, ar fi insistat să încheie un contract fictiv de împrumut a sumei de 11000 euro, în vederea asigurării restituirii sumei restante din vânzarea neoficială a rutei „XXXXXXX”, or, prin decizia Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău din 18 martie 2014 menținută prin decizia Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție din 11 octombrie 2014, instanțele judiciare au constatat evident faptul că

contractul menționat reprezintă un act legal, care produce efecte juridice și confirmă integral tranzacția prin care lui XXXXXXXX Irina i-a fost transmisă suma de 11000 euro cu titlu de împrumut, fiind întocmit în acest sens și un contract legalizat, autentificat notarial. Tot în acest sens, instanța de apel remarcă că faptul pretins de partea vătămată în prezenta cauză penală precum că contractul de împrumut ar fi unul fictiv, nu poate fi reținut, apreciat și soluționat atât de instanța de fond, cât și de instanța de apel, avînd în vedere că în privința contractului de împrumut încheiat există deja hotărîri irevocabile, or, hotărîrea judecătorească reprezintă un act de dispoziție a instanței judecătorești prin care se soluționează fondul pricinii și îi revine un rol de apărare a drepturilor, libertăților și intereselor ocrotite de lege și dispune de puterea lucrului judecat.

Mai mult ca atît, instanța de apel reiterează însuși faptul că chiar și dacă partea vătămată, XXXXXXXX Irina, a menționat caracterul fictiv al contractului de împrumut nr. 9130 din 20 octombrie 2010, încheiat între XXXXXXXX Irina și Saviuc XXXXXXXX la notarul public, Florea Adelina, urmează a se reține că în general chestiunea privind fictivitatea, sau pretinsa însușire prin înșelăciune și abuz de încredere de către Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX a sumei de 1100 euro, nu poate fi examinată în prezentul proces penal, or, învinuirea în acest context nici nu a fost înaintată inculpatului, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX.

De referință la argumentele apelantei, XXXXXXXX Irina, precum că suma de 30 000 lei, parvenită pe contul întreprinderii „Dac Trans Service” SRL din vînzarea biletelor au fost transferați pe contul firmei indicate în factura prezentată de inculpatul, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, în scopul procurării anvelopelor pentru autocarul părții vătămate, ceea ce și s-a făcut, banii fiind transferați, iar anvelopele nu au fost procurate, instanța de apel notează că aceste alegații nu au fost confirmate de careva date probante, cum ar fi extrase bancare, facturi fiscale, cât și altele, astfel că organul de urmărire penală nu a adunat careva probe în acest sens, mai mult ca atît că nici pătimita, XXXXXXXX Irina, care a indicat că ar fi dat indicații contabilei să transfere această sumă de bani, nu a prezentat actele contabile ce ar confirma pretinsul transfer efectuat la caz.

Mai mult ca atît urmează a fi reiterat însuși faptul că și Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX a infirmat aceste declarații și a menționat că nu a primit careva bani prin transfer de la XXXXXXXX Irina, și cu toate că XXXXXXXX Irina a susținut că transferarea sumei de 30000 lei a avut loc prin intermediul contabilei-șef a firmei „Dac Trans Service” SRL pe care a telefonat-o și i-a comunicat că, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX v-a veni cu o factură pentru procurarea anvelopelor pentru autocarul ei și contabilă urmează să transfere bani pe contul firmei indicate în factură, în acesta parte se reține faptul că atît în cadrul urmăririi penale, cât și în

ședința instanței de fond nu a fost audiată contabilul-șef, care să confirme/infirmе că anume inculpatul, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, s-a prezentat la ea cu factura privind transferarea mijloacelor bănești din contul întreprinderii pe alt cont în scopul procurării anvelopelor pentru autocar.

În același context, instanța de apel notează și faptul că și martorul, XXXXXXXX Andrei, care fiind audiat în ședința instanței de fond și comunicînd că este directorul firmei „Cauris-Grup” SRL a menționat că conform facturii fiscale din 07 decembrie 2010, reiese că anvelopele au fost vîndute întreprinderii SRL „DAC Trans Service”, precum și faptul că el sau colaboratorii întreprinderii „Cauris-Grup” SRL nu au transmis lui Saviuc XXXXXXXX banii în sumă de 29400 lei, care au fost transferați de SRL „DAC Trans Service”.

Circumstanțele expuse, arată cert că argumentul precum că inculpatul, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, ar fi primit nemijlocit mijloace bănești pentru procurarea anvelopelor nu corespunde adevărului, or, tranzacția de procurare a anvelopelor a avut loc între SRL „DAC Trans Service” și „Cauris-Grup” SRL, în acest sens existînd factura fiscală corespunzătoare din data de 07 decembrie 2010.

De referință la alegațiile susținute de către pătimita, XXXXXXXX Irina, care a specificat că în primele zile din anul 2011, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX i-a propus ca autocarul ei să efectueze o cursă la comandă în direcția Chișinău-Brașov pentru care ea v-a obține suma de 200 euro, aceasta fiind de acord, inculpatul, Saviuc XXXXXXXX, ocupîndu-se de toate actele necesare, însă pentru cursa efectuată ultimul nu i-a achitat suma de 200 euro, explicîndu-i că suma aceasta el o v-a reține în contul achitării datoriei pentru ruta vîndută, în situația în care niciunul dintre martorii audiați, chiar și martorii acuzării nu au confirmat aceste circumstanțe expuse de către pătimită, de altfel, la materialele cauzei nu se regăsesc și careva acte ce ar confirma însuși cursa efectuată.

De referință la argumentul expus de către procuror și pătimită, cu privire la CD-ul și stenograma convorbirii între pătimita, XXXXXXXX Irina, și inculpatul, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, din care ar reieși precum că a solicitat de la Saviuc XXXXXXXX să-i elibereze recipisele pentru sumele primite în contul prețului rutei și anume suma de 6000 euro, iar inculpatul nu neagă primirea a cărorva sume bănești, urmează a se menționa că nemijlocit fraza din stenograma „А я же не говорю, что ты мне их не дала”, nu poate servi dovadă, probă, în susținerea învinuirii și nu poate fi pusă la baza unei decizii de condamnare, or aceasta nu probează nemijlocit faptul că inculpatul, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, ar fi primit suma de 6 000 euro, așa cum i se incriminează potrivit ordonanței de punere sub învinuire și rechizitoriului, și cu atît mai mult că proba

dată nici nu este susținută de careva alte date confirmative în acest sens, în afară de declarațiile martorului, XXXXXXXX Anastasia, și ale pătimatei, XXXXXXXX Irina, relatări care însă nu pot servi temei de condamnare, în situația unui interes sporit în vederea favorizării situației pătimatei, XXXXXXXX Irina.

Tot aici, instanța de apel ține să reitereze și faptul că la momentul în care partea vătămată, XXXXXXXX Irina și martorul, XXXXXXXX Anastasia, au mers la Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, între partea vătămată și inculpat existau mai multe tranzacții neoficiale cu privire la parcare autoturului, plata șoferilor lui Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, iar din stenograma vizată nu se confirmă că inculpatul refuză eliberarea unei recipise anume pentru suma de 6000 euro preinși de către partea vătămată.

De asemenea este de reținut și faptul că nu și-a găsit confirmare nici argumentul precum că inculpatul, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, s-a prezentat pătimatei, XXXXXXXX Irina, că cofondator al SRL „DAC Trans Service” și aceasta, din motivul dat ar fi fost de acord să încheie tranzacția neoficială de vânzarea rutei, or, deși, martorul, Marin Iurie, nu a fost audiat în ședința instanței de fond, acuzatorul de stat refuzându-se de acest martor, instanța de apel reține că martorul în cauză în cadrul urmăririi penale a declarat că le-a făcut doar cunoștință lui XXXXXXXX Irina cu Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, fără a menționa că ultimul este cofondator al SRL „DAC Trans Service”, indicând doar la existența firmei „Simtur” SRL.

Tot în contextul probei stenograma convorbirilor telefonice, instanța de apel reiterează și faptul că atât în cadrul urmăririi penale, cât și în instanța de fond, inculpatul, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, a comunicat că vocea de pe înscrisul prezentat de partea vătămată nu-i aparține.

Contrar însă acestor împrejurări, s-a constatat că de fapt, partea vătămată, XXXXXXXX Irina, a acționat în acest caz, cu o tentă provocatoare, prin înregistrarea discuției cu inculpatul, iar la rîndul său, organul de urmărire penală, cu încălcarea vădită a rigorilor art. 94 alin (1), pct. 2), 4), 6) Cod de procedură penală al RM a admis această înregistrare în calitate de probă, care a fost efectuată în afara procesului penal, pînă la emiterea ordonanței de începere a urmăririi penale din data de 29 mai 2013, înregistrare care a fost efectuată de către o persoană care nu este în drept să efectueze acțiuni procesuale, nefiind posibilă verificarea autenticității înregistrării audio vizate.

Mai mult ca atât, organului de urmărire penală nu i s-a prezentat dispozitivul cu ajutorul căruia ar fi fost efectuată înregistrarea dată, astfel că părțile au fost lipsite

de dreptul, de posibilitatea de a solicita dispunerea unei expertize a purtătorului de informații, a vocii, în vederea verificării autenticității acestei înregistrări.

De fapt, instanța de apel identifică că din materialele cauzei reiese doar faptul că inculpatul, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, „a ajutat-o” pe XXXXXXXX Irina să pună în circuit autocarul ei, nefiind însă confirmat faptul „cedării” rutei internaționale, precum și dezinformarea sau prezentarea a realității vădit falsă părții vătămate, de vreme ce partea vătămată a cunoscut despre condițiile punerii în circuit a autocarului său, încheind în acest sens contractul de locațiune cu SRL „DAC Trans Service” și în cele din urmă fiind preîntîmpinată de la început despre faptul nerentabilității rutei „XXXXXXX”, fapt confirmat atît prin declarațiile inculpatului, cît și prin declarațiile martorului, XXXXXXXX Mihail, care a susținut că i-a comunicat lui XXXXXXXX Irina că-i v-a fi complicat să dirijeze procesul tehnologic la o așa rută complicată.

În continuare, instanța de apel v-a respinge ca neîntemeiate afirmațiile procurorului precum că Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX nu avea intenția să-și execute angajamentul asumat, or, însuși inculpatul a confirmat că i-a spus părții vătămate că o v-a ajuta în punerea în circuit a autocarului ei, ceea ce și a făcut, însă nu a fost confirmat faptul însușirii prin înșelăciune și abuz de încredere a banilor pătimatei, XXXXXXXX Irina.

De asemenea urmează a fi respins și argumentul pătimatei, XXXXXXXX Irina, precum că instanța de fond nefondat a conchis că partea vătămată încearcă să ducă în eroare instanța de judecată, declarînd că inculpatul la prima întîlnire s-a prezentat în calitate de fondator al firmei deținătoare a rutei XXXXXXXX, or, deși partea vătămată face referite la declarațiile martorului, Marin Iurie, audiat în cadrul urmăririi penale, precum că știa din spusele acestuia că inculpatul este directorul SRL „Simtur”, instanța de apel reține că martorul în cauză a relatat în cadrul urmăririi penale faptul că cunoaște altă întreprindere SRL „Simtur” care era partener cu întreprinderea unde acesta lucra și i-a propus să facă cunoștință cu conducerea lor, însă din declarațiile martorului respectiv nu se deduce faptul că Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX s-a prezentat ca cofondator.

De altfel, este de reținut că declarațiile martorului, Marin Iurie, nu au putut fi verificate, acesta nefiind audiat în ședința instanței de fond, sau în ședința instanței de apel, iar acuzarea nu a pledat pentru audierea acestuia, or, în ședința instanței de fond, procurorul a refuzat la proba dată, drept procesual al procurorului.

Instanța de apel v-a respinge și argumentul pătimatei precum că raporturile reale dintre ea și inculpatul, Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, care nu se

încadrează în reglementările legale a legislației în domeniul, or, din declarațiile lui XXXXXXXX Irina reiese că a avut loc o înțelegere cu inculpatul de cedare/vînzare neoficială a dreptului de exploatare și dreptul de dispoziție a zilei de miercuri pentru ruta XXXXXXXX, pe cînd însă legislația în vigoare nu prevede raporturi neoficiale, astfel că partea vătămată deținînd studii juridice superioare, urma să înțeleagă și să conștientizeze consecințele sau urmările unor astfel de raporturi, dar și nemijlocit pericolul investirii de careva bani în afacere fără a se asigura în acest sens, prin oficialitatea unui raport juridic, și încheierea unor acte juridice oficiale ce ar confirma dreptul părții vătămate la careva bun sau raport.

În atare context, Colegiul Penal ajunge la ferma convingere că organul de urmărire penală nu a administrat suficiente probe ce să demonstreze incontestabil existența faptei infracționale de escrocherie incriminate lui Saviuc XXXXXXXX XXXXXXXX, or, învinuirea adusă este bazată doar pe presupuneri și dubii, care nu au fost înlăturate, fapt care face inadmisibilă adoptarea unei soluții de condamnare.

35. Astfel instanța de apel accentuează că potrivit principiilor de drept procesual penal, nimeni nu este obligat să-și dovedească nevinovăția, sarcina probațiunii revenind acuzării, iar situația de dubiu este interpretată în favoarea celui acuzat (*in dubio pro reo*). Regula *in dubio pro reo* constituie un complement al prezumției nevinovăției, un principiu instituțional, reflectînd modul în care principiul aflării adevărului, consacrat în dreptul procesual penal, se regăsește în materia probațiunii.

36. De asemenea, articolul 6 din Convenția Europeană garantează dreptul la un proces echitabil pentru a decide asupra drepturilor și obligațiilor cu caracter civil sau a temeiniciei oricărei acuzații penale.

37. Astfel, prezumția nevinovăției și exigența ca organul de urmărire penală să suporte sarcina de a dovedi acuzațiile este menționată explicit în articolul 6 § 2 din Convenția Europeană și ține de noțiunea generală de proces echitabil în sensul articolului 6 § 1 (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Saunders v. Marea Britanie* din 17 decembrie 1996, § 68).

38. Mai mult, decît atît, în speță Colegiul Penal atestă că în baza principiului contradictorialității în procesul penal, principiu unanim recunoscut și susținut de jurisprudența CtEDO, sarcina probațiunii în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel îi revine acuzatorului de stat, fiindcă funcția acuzării este pusă pe seama procurorului. CtEDO, în hotărîrea *Capean vs. Belgia* din XXXXXXXX, a constatat că, în domeniul penal, problema administrării probelor

trebuie să fie abordată din punctul de vedere al articolului 6 §2 și e obligatoriu, inter alia, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

În această ordine de idei, instanța de apel reține că pe parcursul examinării prezentei cauze penale, partea acuzării nu a prezentat careva probe noi, admisibile, pertinente, concludente și utile care ar demonstra vinovăția inculpatului, și în acest context, este de notat că în cauza *Mische contra României*, CtEDO a statuat că „Curtea observă mai întâi de toate că Înalta Curte de Casație și Justiție l-a audiat pe reclamant în persoană, dar că l-a condamnat fără a-i asculta și pe martorii audiați de jurisdicțiile care l-au achitat în prima instanță și în apel. În acest sens, Curtea reține că a constatat deja, în cauze similare, că rolul ÎCCJ nu este limitat doar la chestiuni de drept. Într-adevăr, procedura în fața instanței de recurs este o procedură completă care urmează aceleași reguli pe care le urmează instanța de fond și instanța de apel, iar ÎCCJ poate confirma achitarea pronunțată în prima instanță sau poate condamna, în urma unei evaluări corespunzătoare a nevinovăției sau vinovăției persoanei, prin administrarea de probe noi. În acest caz, ÎCCJ și-a exercitat a doua opțiune, dar fără a examina noi probe. Curtea notează că ÎCCJ a dat o nouă interpretare faptelor, apreciind că reclamantul a introdus pușca în România la o dată mult anterioară celei reținute de instanțele inferioare și, de aceea, a fost vinovat de comiterea unei infracțiuni. Prin urmare, ea a agravat situația, condamându-l la o pedeapsă cu închisoare. Mai mult decât atât, pentru a se putea pronunța astfel, Înalta Curte a procedat la o nouă interpretare a declarațiilor unor martori pe care ea nu i-a audiat. Astfel, a întors hotărârile instanțelor inferioare, care l-au achitat pe reclamant în special pe baza declarațiilor pe care acești martori le-au dat în fața lor în timpul audierilor. În condițiile în care aprecierea diferitelor probe a aparținut instanței de recurs, rămîne de reținut că reclamantul a fost condamnat pe baza acelorași mărturii care le-au fost suficiente instanțelor inferioare pentru a se îndoii de acuzații și pentru a motiva achitarea sa. În aceste condiții, omisiunea Înaltei Curți de a-i asculta pe acești martori înainte de a pronunța condamnarea a redus în mod considerabil dreptul la apărare al reclamantului”.

Raportînd la situația de caz practica CEDO, Colegiul Penal ține să menționeze că în ședința instanței de apel acuzatorul de stat, de fapt a susținut toate probele administrate la etapa urmăririi penale și cercetării judecătorești, bazate de altfel pe dubii, fără însă a prezenta careva alte probe noi, declarații ale martorilor, înscrisuri, sau alte acte ce ar identifica și înlătura presupunerile și dubiile admise în cadrul acestei cauze penale și ar permite după caz modificarea concluziei de achitare și permiterea reaprecierii probatoriului, în vederea pronunțării unui act judecătoresc de condamnare.

39. În consecință, la cazul dedus judecății, prima instanță a conchis în mod just asupra necesității achitării lui Saviuc XXXXXXXXX XXXXXXXXX, de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod Penal al RM, din lipsa faptului infracțiunii date.

40. Totodată, instanța de apel v-a respinge ca fiind neavenite alegațiile apelanților, precum că sentința primei instanțe nu este una motivată, legală și întemeiată, or, considerentele primei instanțe sînt motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității, sub aspectul că fapta inculpatului nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii incriminate.

41. Față de lucrul judecat de primă instanță, se constată motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu faptele reținute în sarcina inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

42. Pertinentă în acest sens este și jurisprudența CtEDO care a statuat că noțiunea de proces echitabil presupune că o instanță care și-a motivat hotărîrea, să fi analizat în mod real chestiunile esențiale care i-au fost supuse judecății. (Hotărîrea CEDO privind cauza Boldea împotriva României, din 15 februarie 2007.

43. Din conținutul hotărîrii contestate se constată că exigențele art. 6 CEDO au fost respectate din motiv că prima instanță a dat o apreciere corectă probelor în cauză soluționînd toate problemele ce urmează a fi rezolvate la adoptarea sentinței de achitare, adoptînd o hotărîre conformă cerințelor legii.

Astfel, examinînd aspectele de fapt și de drept ale cauzei, conform cerințelor din art. 409 alin.(2) Cod de procedură penală al RM, instanța apreciază că nu există temei de a interveni în sentință.

44. Reieșind din circumstanțele indicate, Colegiul Penal în conformitate cu art. 415alin. (1), pct. 1) lit. c) Cod de procedură penală al RM v-a respinge ca nefondate cererea de apel înaintată de către Procurorul în Procuratura Botanica, mun. Chișinău, XXXXXXXXX, declarată la data de 29 februarie 2016, și cererea de apel înaintată de către partea vătămată, Irina XXXXXXXXX, declarată la data de 01 martie 2016, împotriva sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din data de 15 februarie 2016, în cauza penală de învinuire a lui Saviuc XXXXXXXXX XXXXXXXXX, de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod Penal

al RM, care este una legală și întemeiată, iar prin urmare careva temeiuri de casare a sentinței nu au fost reținute.

45. În conformitate cu art. 415 alin. (1), pct. 1), lit. c) și art. 417 – art. 418 Cod de procedură penală al RM, Colegiul Penal al Curții de Apel Chișinău,-

D E C I D E:

Se resping ca nefondate cererea de apel înaintată de către Procurorul în Procuratura Botanica, mun. Chișinău, XXXXXXXXXX, declarată la data de 29 februarie 2016, și cererea de apel înaintată de către partea vătămată, Irina XXXXXXXXX, declarată la data de 01 martie 2016, împotriva sentinței Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din data de 15 februarie 2016, în cauza penală de învinuire a lui Saviuc XXXXXXXXX XXXXXXXXX, de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (4) Cod Penal al RM, cu menținerea hotărîrii atacate fără modificări.

Decizia este susceptibilă de a fi pusă în executare din momentul adoptării, însă poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție a RM în termen de 30 de zile de la pronunțarea deciziei motivate.

Decizia motivată pronunțată în ședință publică la 12 iulie 2018, orele 14:00.

Președintele ședinței, judecător: Liubovi Brînza

Judecător : Alexandru Spoială

Judecător : Galina Moscalciuc

